

Kürtlerin suyuna atılmaya çalışılan zehir!

Bu akbabaların (emperyalistler ve onların yerli işbirlikçilerinin) dökülen Kürt-Ezidi kanına insani duyarlılık ve Kürt halkını IŞİD "barbarlarından" koruma derdinde olmadıkları tarihsel deneyimle sabittir.

Barzani'ye ağır ve modern silah yardımı ile savunma ve

saldırı gücünün geliştirilmesi hiç kuşkusuz onun devletleşme sürecinin askeri alt yapısına yönelik hamlelerdir.

Emperyalistlerin kuşkusuz bunu kabul etmesinin ötesinde kendine daha fazla bağımlı hale gelmiş bir devletleşme hesabı yaptıkları açıktır. ✉ Analiz 09

UKRAYNA: Liberal "sol"un çöküşü

Çoğu insan Ukrayna toplumunun bu kadar kısa bir zaman içinde şovenist saldırganlığa boyun eğerek, "savaş barıştır", "özgürlük köleliktir", "demokrasi hakların kısıtlanmasıdır", "ifade özgürlüğü suskunluktur", "mağdurlar kendi başlarına yanıp öldüler" gibi ilkelere yaşamaya başlaması karşı-

sında umutsuz şaşkınlık içinde. Ancak görüldüğü kadarıyla hiçbir şey bizi artık şaşırtmamaktadır. Eğer Ukrayna sol hareketinin tarihini irdelersek, yukarıda ifade edilen bir dolu kinizm ile bezenmiş ilkenin, Ukrayna milliyetçiliğinin özü olduğu anlaşılır. ✉ Çeviri 13

özgür gelecek

Sayı: 03

www.ozgurgelecek.net

Fiyat: 1 TL

28 Ağustos-3 Eylül 2014

Emekçinin Gündemi

Yeni kuşağa işçi sınıfı ideolojisi ✉ Sayfa 05

Göğün Yarısı

Erkek egemenliğine karşı... ✉ Sayfa 07

Gündem

(D)avutoğlu'ndan Baş Bakan... ✉ Sayfa 03

Pusulâ

Eleştiri-özeleştiri silahı... ✉ Sayfa 11

Özgür Gelecek'ten

Dayanışmaya devam ediyoruz!

Merhaba,

Geçtiğimiz sayıda gazetemizin dağıtımını, Êzidîlerle dayanışmak için yaptık. Çeşitli yerlerde stant açan okurlarımız, gazete dağıtımını eşliğinde kapı kapı gezerek, ABD-TC-IŞİD şeytan üçgeninde katliam ve baskıya maruz bırakılan Êzidîler için acil ihtiyaç listesindeki eşyaları toplama çalıştı.

Tüm bunlar elbette yeterli şeyler değil, ancak herkesin bulunduğu yerden yapabileceği şeyler olduğunu gösteren olumlu adımlar. Yeter ki yönelimimiz; her türlü ayrımcılık, baskı ve katliamı mazur gören devlet ve çetelerinin sistemine, şoven ve ırkçı zehirden arınarak karşı durmak olsun!

Gazetemizin bu sayısının dağıtımından elde edeceğimiz geliri Êzidîlerle paylaşmaya devam edeceğiz. Dayanışmayı büyütelim!

Gazetemizin bu sayısının tüm gelirini dayanışma için

IŞİD teröründen kaçan Êzidîlere gönderiyoruz!

BÊ DENGÎ DIKUJE!

özgür gelecek

Bu kez de Suriye ve Êzidîler için:

Şovenizme ve ırkçılığa geçit yok!

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin Ortadoğu politikasının kanlı parçası IŞİD'in bölgedeki saldırıları ve liberallerin emperyalizmin yardımına muhtaçlık vurguları sürerken ABD'den açıklama geldi: "IŞİD, bizim için doğrudan tehdit değil!"

Elbette değil, çünkü daha önce Irak'ı fiili olarak işgal eden ABD emperyalizmi şimdi taktik değiştirmiş durumda ve halklara IŞİD eliyle kan kusturma peşinde.

Diğer yandan ABD ve IŞİD'in her türlü korumalığını üstlenen TC devleti, bu savaştan kaçan hem Suriyelilere hem de Êzidîlere hayatı zindan ediyor, "yabancı" düşmanlığı ile halkın arasına nifak sokarak mültecilere dönük ırkçı saldırılar örgütlüyor. Asıl düşmanın bu savaşı yaratanlar olduğunu her fırsatta dile getirelim! Şoven ve ırkçı saldırılara karşı duralım!

Işıkkent'te “asıl düşman Suriyeli işçiler değil, patronlar”

İzmir: Suriye'de savaşın başladığı günden bu yana 2 milyona yakın insan savaştan kaçarak Türkiye'ye sığındı. Suriye'de Esad rejiminden ya da ona karşı savaştığını iddia eden ancak kendisi gibi düşünmeyen herkese kin kusan, evleri yağmalayan, yakan-yıkan El Nusra, IŞİD gibi cihatçı çetelerden kaçan Suriyeli emekçiler Türkiye'de de insanlık dışı koşullarda yaşıyor.

Kamplarda kötü koşullar altında özgürlükten mahrum bir şekilde, parklarda, yarım kalmış inşaatlarda, yaşama tutunmaya çalışan Suriyeli mülteciler patronlar içinse yeni bir fırsat anlamına geliyor. Sigortasız, güvencesiz, çok düşük ücretlerde, adeta karın tokluğuna çalıştırılan Suriyeli mülteciler aynı zamanda ırkçı saldırıların da hedefi haline geliyor. Antep'ten Antakya'ya, Urfa'dan Adana'ya birçok ilde Suriyeli mülteciler saldırıya uğruyor. Bu saldırılardan biri de İzmir'de yaşıyor.

İzmir **Işıkkent** sitesinde, patronlar tarafından çok düşük ücretle çalıştırılan Suriyeli işçilere karşı bölge işçilerinin tepkisi uzun süredir eyleme dökülmüş durumda. İşlerin azalmasıyla birlikte çok sayıda işçinin işten çıkarılması ve işsizliğin artmasıyla birlikte katlanan ve gelişen bu göçmen düşmanlığı gelinen aşamada tehlikeli boyutlara ulaşmış durumda.

Biz de Özgür Gelecek olarak, gelişmeleri ilk günden bu yana takip eden ve bu eğilime karşı mücadele eden **Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği** ile görüştük.

- Öncelikle Deri Tekstil Kundura Derneği'ni kısaca tanıyabilir miyiz?

Dernek başkanı Yalçın Yank: Ben 76'dan beri, deri işi yapıyorum. Deri işinin çeşitli kademelerinde çalıştım. Biz, Deri Tekstil Kundura İşçileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği diye 8 sene önce bir dernek kurduk. Ama biz çalışmalara daha önce çalışmaya başladık bu alanda.

Bir sendika kurduk. 2 seneye yakın bu sendika çatısı altında faaliyet yürüttük, dernek olmadan önce. Yani bir kurum altında deri tekstil işçilerinin sorunlarıyla ilgilendik, temel sorunlar altında örgütlemeye çalıştık işçileri ve zaman zaman başarılı işler yaptık.

Derneği kurma amacımız her şeyden önce, işçilerin kendilerini ifade edebilecekleri ya da sorunlar için bir muhatap görebilecekleri bir kurum ihtiyacını gidermek. Yani böyle bir kurum yoktu, sendikaların da durumları belli zaten. Bir de güveneli daha doğrusu kayıtlı iş yerlerinde, büyük iş yerlerinde ancak sendika getirme imkanı olabiliyor. Bizde ise esnek üretimin, esnek çalışmanın

diz boyu olduğu bir sektör, alandır. Sendika girmediği için sorunlarımızı asgari düzeyde çözmek için derneği kurduk. İşçilerle iç içe, temel sorunlarımızı birlikte çözmek için bir araya geldik.

Biz aynı zamanda işçilerin sınıf mücadelesinin bir parçası olmak, işçiler arası rekabeti (parça başı iş aldığımız için işçiler arasında rekabet var) çözmeye çalışmak için mücadele etmek için kurmuş olduk.

- Ayakkabıcılar sitesi içerisinde işçilerin en büyük sorunu nedir? Siz nasıl çözümler ürettiniz?

- Biz tekstil deri kundura alanında çalışabiliyoruz. Tekstilin, kundura ve deriye göre koşulları daha iyi durumda. Ayakkabıcılar sitesinde koşullar epey kötü. Sigortası, çalışma vergi denetimi olsun diye 20 sene önce taşındı buraya Işıkkent'e. 30 bin işçinin çalıştığı söyleniyor, bunların ancak bini sigortalıdır. Ayakkabı sektöründe esnek üretim, part-time çalışma, çift başı çalışma, iyice oturmuş durumda. İşlerin yükseldiği, azaldığı dönemler oluyor. İşlerin azaldığı dönemde işçilerin sesi biraz daha duyuluyor. Ayakkabıcılar sitesinde her şeyden önce ciddi sağlık sorunları var. İş yaparken kullanılan malzemeler kanserojen madde taşıyor, bodrum katlarda nem ve havasız ortamlarda çalışmak zorunda kalıyor işçiler. Yemekleri işverenler tarafından değil kendi imkânları ile karşılamak zorundalar. Tabii biz küçük müdahalelerde bulunsak da bu anlattıklarımız bizim hâkim olduğumuzun çok az kısmıdır.

Tüm bu olumsuz koşulların yanında 2 senedir daha farklı bir şey oldu Işıkkent sitesinde. Göçmen işçilerin gelmesiyle birlikte.

- Neler yaşandı? Suriyeli işçilerin çalışma koşulları nasıl, Suriyeli işçilere karşı gelişen tepki karşısında dernek olarak ne tür müdahaleleriniz oldu?

- Özellikle Suriyeli işçilerin sitede olması son dönemde çok gündeme geldi. Gezi'den hemen önceki haftaydı sanırım, sitede bir eylemlilik oldu. Suriyeli işçileri istemiyoruz şeklinde. O dönem Suriyeli işçiler yeni girmişlerdi Işıkkent'e. İşlerin kesat olduğu dönemdi ve işçiler isyan halindediler. İşçiler, “işimizi kaybetmek istemiyoruz”, “Suriyeli işçiler geldi işimiz kaybedeceğiz” diye tepki gösterdi. Zaten birikmiş sorunlar vardı, Suriyeli işçiler bunu biraz tetikledi. Bir hafta boyunca yürüyüşler oldu ve rakam 5-6 bine kadar çıktı, sitede iş durdu ve işçiler “biz Suriyeli işçileri istemiyoruz” sloganlarıyla yürümeye başladı. Biz buna müdahale ettik, eylemde “ucuz işçilik

istemiyoruz” diye sloganlar attık. Sitedeki sorunlara dönük çözüm sloganları attık. Eylemler yaşanınca polis siteye geldi, on gün sitede bekledi. Patronlar 6 bin kişi yürümesine rağmen “3-5 çapulcunun lafına mı bakalım?” dedi yani gerçekten küçük bir Gezi yaşandı ayakkabıcılar sitesinde.

Bu sorunlar, bir sene geçmesine rağmen hala devam ediyor. Maliye, sigortalar baskın yapınca bazı işçiler sigortalı yapıldı. Ancak sorunlara köklü bir çözüm bulunmadı. Şimdi işlerde bir yavaşlama oldu, bu dönemlerde işçiler sık sık ücretsiz izine çıkarılır, bu işçilerin 3-4 ay, 14-15 saat çalışıp diğer aylarda işsiz olması demektir.

Suriyeli işçiler iki sene öncesine göre daha da kalabalıklaştı, çoğaldı. Antep'te ayakkabı işi yapan Suriyeliler bu mesleği bildikleri için İzmir'de bu işi yapıyorlar. İşlerin kesat olmasıyla birlikte bizim patronlar beş liralık işi 1 liraya yaptırmaya, işçileri işten çıkarıp yerlerine Suriyeli işçileri almaya başladılar. Bu bizim yerli işçilerin öfkesine sebep oldu. Bunun sonucunda 15 gündür işçiler bir eylemlilik halinde.

Biz dernek olarak diğer kitle örgütleriyle bu işin dozunu nasıl düşürebiliriz diye uğraşyoruz. Devletin resmi kurumlarına ya da patronlara çevirebiliriz diye düşünüyoruz. Çünkü onlar asıl işverenlerdir.

Bu konuda bir forum da yaptık. Ücretlerimizin düşük olması, bizim örgütsüzlüğümüzden mi yoksa göçmen işçilerden mi kaynaklanıyor şeklinde. Örgütsüz olunca bireysel tepkiler açığa çıkıyor. Bunun sonucunda kontrolsüz bir güç oluyor. Bizim irademiz dışında olaylar gelişiyor. Buna nasıl çözüm buluruz? Konunun asıl muhatapları kimlerdir? Yabancı düşmanlığımı nasıl ortadan kaldırabiliriz konularında toplantılar yapıyoruz. Yöneticiler, oda başkanları, site yöneticileri bize cevap veremiyorlar çünkü çalıştıran onlar. Biz bu süre içinde valiye gidelim dedik. Valilik nezdinde görüşmeler yaptık. Vali yardımcısı ile görüştük. Vali Yardımcısı binlerce insan gelmiş dedi, hoş görülün sakın olmamızı, sigortasız güvencesiz çalıştırdığımızdan basın açıklaması vb. bir şeyler yapabileceğimizi ama ama fiziki olarak bir şey yapmamak gerektiğini belirtti. Vali yardımcısı bizi emniyetle görüşürdü. Onlar da

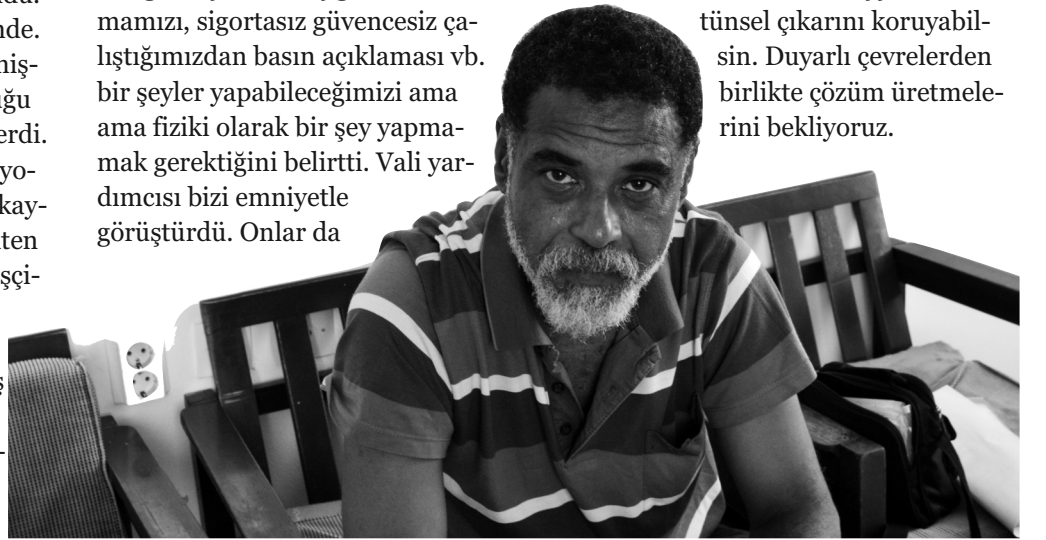
aynı şeyi söylediler. İki üç gün sonra vali ve emniyetten yetkililer Işıkkent'e geldiler, burada bir toplantı yapıldı. Ancak açıkçası buradan somut bir şey çıkmadı. Çünkü ne olacağı bilinmiyor.

Sığınmacılar için burada hazırlanan bir kamp yok. Kimileri 50 bin kimileri 150 bin insanın olduğunu söylüyor İzmir'de. Bu insanlar yaşamalarını idame ettirmek için en ucuz işlerde çalışıyorlar. İnsanlar ekmeğimizi paylaştık ama yiyecek ekmeğimiz kalmadı diye tepki gösteriyorlar. Sitemizin işçileri, şu anda işsiz olan insanlar Suriyeli işçileri İzmir'den kovmak gerektiğini, Antep'te olduğu gibi yapmak gerektiğini söylüyorlar. Tabii bu kötü bir şey. Biz böyle olması gerektiğini söylüyoruz. Ama hala böyle düşünen insanlar var. Bu insanlar işsiz kaldıkça, evine ekmeğötüremedikçe patronlardan hesap sorması gerekirken, devleti hedef alması gerekirken Suriyeli işçileri hedef alıyor. Biz dernek olarak bu konuda pek çok girişimde bulunuyoruz. SGK'nın Işıkkent'i komple denetim altına alması, sağlıksız koşullarda, ışiksiz, havalandırmanın olmadığı ortamlarda işçiler çalıştırılıyor. Bunun denetiminin yapılması, sağlık ocağının açılması, meslek hastalıklarıyla ilgili bir birimin çalışma yapması için uğraşıyoruz.

- Devrimci-demokratik kamuoyuna bir çağrınız var mı?

- Bu mesele sadece bizim ayakkabıcıların ya da sadece bizim derneğimizin meselesi değil. Biz bu çalışmamızda bazı sendikalar da geldiler, bize destek verdiler, sağolsunlar. Biz bununla ilgili ne kadar kitle örgütü parti varsa, öneri getireceğiz. Bu sorun hepimizin sorunu, ortak tepki, çözüm öneri, var mı? Bunu konuşacağız.

Biz kamuoyundan, emek cephesinden bu çalışmalarını bizimle daha fazla ortaklaşmalarını istiyoruz. Birlikte bu konuda basın açıklamaları yapmalıyız, sigortasız çalışma, esnek çalışmaya karşı ortak basın açıklaması, ortak yürüyüşler, ortak toplantılar almamız lazım ki işçi sınıfı bütünsel çıkarını koruyabilsin. Duyarlı çevrelerden birlikte çözüm üretmelerini bekliyoruz.

(D)AVUTOĞLU'NDAN BAŞ BAKAN YAPMAK!

Cumhurbaşkanlığı (CB) seçimleri sonrasında Türkiye, merkezinde kimin başbakan olacağı olan tartışmalarla geçirdi. 27 Ağustos'ta yapılacak olan AKP kongresi bu soruyu yanıtlayacak. Kuşkusuz ki Türkiye'nin yeni başbakanı R. T. Erdoğan tarafından belirlenecek. Kamuoyuna yönelik sızdırılan ve bir hazırlığın ürünü olduğu açık olan haberlerde; TC devletinin yeni başbakanının, şimdiki Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu olacağı artık netleşmiş görünüyor.

Türkiye'de var olduğu söylenen demokrasiye gayet uygun olan bu atanmış Başbakan'ın icraatlarının nasıl olacağına değinmeden önce, halkın A. Davutoğlu'na Başbakanlık için oy vermediğinin bilinmesi gerekir. O bizzat lideri Erdoğan istediği ve ferman buyurduğu için Başbakan olacaktır. Üstelik de bu atamayı, Erdoğan "başkan olduğu" için değil, CB sıfatıyla yapacaktır. Erdoğan'ın işaretleriyle AKP Kongresi'nde partinin başına A. Davutoğlu getirilecek, sonra da hükümeti kurma görevi kendisine CB tarafından tevdi edilecek. Tüm bu işlemler öyle "başkanlık rejimine", kimilerinin iddia ettiği gibi yeni diktatörlüğe geçildiği için olmayacak, Erdoğan 12 Eylül darbesinin ürünü olan faşist anayasasının kendisine verdiği yasal yetkileri kullanarak bu işlemleri yapacak.

Demek ki neymiş? Eskisiyle yeniyle TC düzeni zaten faşistmiş! Erdoğan'ın başkanlık rejimine geçmesine gerek yokmuş! Sadece yasaları uygulamaya bile onun istediklerini yapmasına yetiyormuş. Zaten Erdoğan'ın bunca açığa çıkan hırsızlığa, yolsuzluğa rağmen, halkın nezdinde halen prim yapabilmesi, onun elindeki medya olanaklarıyla yoğun bir propaganda eşliğinde dediğim dedik, "Kasımpaşa delikanlısı" tavrı içinde "harbi adam" pozlarında gösterilmesi olmaktadır. Yoksa 17-25 Aralık operasyonlarında servis edilen dinlenen telefonlarındaki kısıp ve korkuyla karışık kısıp "sıfırlama" diyaloglarını herkes duydu. Onun "halktan biri" olarak gösterilmesi seçim başarılarının nedenlerinden biri olmakla birlikte, kitelerde uyandırdığı sınıf atlama içgüdüğü, ekonomik istikrarın bozulmaması kaygısı vb. vb. daha bir dizi neden halktan halen önemli miktarda oy alabilmesinin zeminini oluşturmaktadır. Erdoğan "dobra faşist" olduğu, dini ve milliyetçi duygularını gayet başarılı bir şekilde temsil ettiği için, Kenan Evren'den sonra halkın oyuyla seçilen ikinci CB olmuş ve halihazırda "milletin adamı" olarak bir de halkımıza Başbakan yapmıştır.

Baş devlet kuşu konması!

Yapmıştır diyoruz çünkü bugün Başbakan olması konuşulan A. Davutoğlu

A. Davutoğlu Dışişleri Bakanlığı görevini devraldığında açıkladığı "komşularla sıfır sorun" politikasını zaman içinde "sıfır komşuya" çevirebilmiş gayet "başarılı" dış politika pratiği ve "sıfırlama"yla olan ilgisi nedeniyle, Erdoğan'ın arayıp da bulamayacağı bir baş bakan olacaktır.

lu, "İslamcı" camiada revaçta bir entelektüel olarak bilinmekle birlikte, (Bu ülkemizdeki "İslamcı" hareketin entelektüel kapasitesi hakkında da bir fikir vermektedir.) bizzat Erdoğan işaret ettiği için AKP Genel Başkanı ve dolayısıyla Başbakan olmasının öne açılmıştır. Erdoğan, A. Davutoğlu'nun elinden tutmasaydı, o "değerli" bir akademisyen/bürokrat olarak "İslam ve Türk dünyasına" hizmetlerini sürdürecekti! A. Davutoğlu'nun değeri daha doğrusu kimin için değerli olduğu ise yazmış olduğu "Stratejik Derinlik" adlı kitabın içeriğinden rahatlıkla anlaşılır.

Halkın içerisinde "baş devlet kuşu konması" diye bir söylem vardır. Tarihten süzülüp gelen bu kavramın arkasında devlet gücünü arkasına alanın servet edinmesi, zenginleşmesi anıstırılır. Bu anlamıyla A. Davutoğlu'nun başına Erdoğan'ın kuşu konmuştur diyebiliriz. A. Davutoğlu'nun Erdoğan açısından son derece isabetli bir tercih olduğu söylenebilir. Çünkü A. Davutoğlu Dışişleri Bakanlığı görevini devraldığında açıkladığı "komşularla sıfır sorun" politikasını zaman içinde "sıfır komşuya" çevirebilmiş gayet "başarılı" dış politika pratiği ve "sıfırlama"yla olan ilgisi nedeniyle, Erdoğan'ın arayıp da bulamayacağı bir baş bakan olacaktır. A. Davutoğlu artık paraların "sıfırlanması"yla da ilgilenecektir!

Bir gazeteci ve aynı zamanda milletvekilinin dediği gibi A. Davutoğlu, söylemi ve pratiği ile gerçek bir "Avudoglu"dur. O bu haliyle sadece "Beyfendi" için değil, emperyalistler için de bulunmaz bir baş bakan olacaktır. Bir toplantı sonrasında ABD Dışişleri Bakanı J. Kerry'in "haydi Ahmet sen mi söyleyeceksin ben mi"deki sınırsız üstten bakış ve güven de kendini ele verir. Dolayısıyla o emperyalistler açısından da tercih-kabul edilebilir bir memur olacaktır. **Zaten Türkiye gibi yarı-sömürge bir ülkede Dışişleri Bakanlığı'nın pek çok diğer bakanlıktan daha önemli olmasının altında, bu dairenin emperyalistlerle olan ilişkisi yatmaktadır.** Kabul etmek gerekir ki A. Davutoğlu "İslamcı Türkçü" politika adı altında, "Statejik Derinlik" kavramsallaştırmasıyla, Türkiye'nin bulunduğu coğrafyada gecesini gündüzüne katmış, (kriz anlarında yaptığı her açıklamada uyumadığını mutlaka vurgula-

yan) bir kişilik olarak, var gücüyle efendilerine hizmet etmiştir. "Stratejik derinlik" olarak formüle edilen bu politika, TC devletinin bölgesinde büyük bir güce sırtını dayayarak, çıkarlarının ortaklaştırılmasını gözetmek olarak özetlenebilir. Bu politikaya göre; Erdoğan, "BOP Eşbaşkanlığı"na soyunuyor, AKP'de somutlanan ve "İlimli İslam" denilen model, bütün bölgeye "örnek model" olarak sunuluyordu. A. Davutoğlu ve bir kısım entelelijansiyaya da bu emperyalizme hizmet politikasını "neo-Osmanlılık" olarak ambalajlayıp, kitlelere sunma görevi düşüyordu. Türkiye ekonomisinin can suyunu oluşturan borçlar ve sıcak para akışı, bu politik yönelimin ekonomik alt yapısını oluşturdu.

A. Davutoğlu'nun bu politika için canla başla çalıştığını ve hatta Dışişleri Bakanlığı'nda yapılan ve basına sızdırılan toplantıda, Suriye'ye ısrarlı biçimde "tankla girme" talebi de dahil olmak üzere, bir dizi ergen tavırlarla kendini paralamasının karşılığı olarak, hem "beyfendi"nin hem de emperyalistlerin baş bakanı olarak atanıp mükafatlandırılmaktadır. Onun halkın Başbakan'ı olmayacağı daha şimdiden bellidir.

Kürt "barışı"nın sınırları

(D)avutoğlu'nun önündeki bir başka görev ise adına "çözüm" süreci denilen, Kürt sorununda TC devletinin izlediği "entegre siyaseti"ni devam ettirmek olacaktır. Onun bu politikada birinci dereceden dahli olmamakla birlikte; Balkanlardan Ortadoğu'ya uzanan ve "neo-Osmanlılık" olarak kodlanan politikada; Kerkük'teki göz yaşları, Musul'daki konsolosluğun açılışındaki ifadeleri vb. vb. Kürt kardeşleriyle İslamcı temelde birlikte hareket etmeye can atacağına ipuçlarını veriyor. Ama bu hayalin gerçekleşebilmesi için Kürt hareketine ne kadar taviz verilebileceği tartışma konusudur ve anlaşılabilir bu "entelektüel zevatin" kafalarındaki "barış" sadece ve sadece Kürt hareketinin silah bırakmasıyla ve birkaç "önemsiz" hakkın (o da yasal dayanağa kavuşturulmadan) verilmesiyle sınırlıdır.

TC devletinin Kürt sorununa "çözüm" siyasetinin sınırları en son Lice'ye bağlı Sisê (Yolçatı) köyündeki gerilla anıt mezarlığı ve PKK'nin kurucu kadrolarından Mahsum Korkmaz'ın (Agit) heykeline yapılan saldırı

yla test edildi. TC devleti kolluk güçleri "mezarlığa askeri operasyon" gerçekleştirmiş, bir yurtsever katletmiş, onarcasını yaralamış, anıtı yıkmış ve bir de "alçakça bir hınçla anıtın başına basarak" poz verebilmişlerdir. Bu faşist saldırı karşısında PKK, Halk Savunma Merkezi Karargah Komutanlığı haklı olarak şu soruyu sormaktadır: *"Diğer yandan eğer gerçekten Kürt sorununun demokratik çözümü geliyecekse ve bu yönlü iyi şeylerin olacağından bahsediliyorsa, Kürt halkının kendi değerlerine özgürce sahip çıkmasından niye bu kadar rahatsız olunuyor! Eğer halkımız inandığı değerlere sahip çıkamayacaksa, kırsal alanın ücra bir yerindeki şehitliğine özgürlük mücadelesinde sembolleşen ölümsüz komutan Agit yoldaşın anıtını bile dikemeyecekse, sözü edilen bu çözüm nasıl bir çözüm olacaktır!"* (Behdinan, 20.08.2014)

Kürt gerillalarının ölüsüyle barışmayan bir devletin, dirisiyle nasıl barışacağı, bu barışı nasıl sindirebileceğinin yanıtı bizim açımızdan net olmakla birlikte; Kürt hareketinin başta Özgürce Ayrılma Hakkı'nın reddedilmesi olmak üzere, bir dizi temel konuda verdiği tavize rağmen; devletin bu yaklaşımının bir kez daha "çözüm"den ne anladığını göstermesi açısından kayda değer olduğunu vurgulamalıyız. Devlet kendi çizdiği sınırlar içerisinde davranan bir Kürt istemektedir! Bir simgeye bile tahammül edememesi, onun faşist karakteri gereğidir ve ülkemizde faşizm yapısaldır. Reformlarla çözülemez. Kimi kısmi iyileştirmelerin olabileceği yadsınamaz. Zaten Kürt hareketinin talepleri de bu yönlüdür. 30 yıllık can bedeli bir mücadele sonucunda, on binlerce şehidin varlığına, milyonlarca insanın mağduriyetine rağmen, gelişen aşamada her şeyin başına "demokratik" sıfatının eklenmesiyle sorunun çözülemeyeceği, esas olarak TC devletinin fitratının buna uygun olmadığını yine en iyi bilecek olan Kürt ulusal hareketinin kadrolarıdır.

Bu bizlerin başta Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı'nın savunulması olmak üzere, demokratik taleplerini daha fazla dillendirmemiz ve hatta dillendirmekten de öte, bu talepleri demokratik devrim mücadelesinin talepleri olarak sahiplenip, bu doğrultuda mücadele etmemizin önünde engel değildir. Aksine Kürt halkına sunulan "barış"ın kapsama alanı nedeniyle öncelikli görevlerimizdir. Kürt halkının gerçekleri görmesi için zamana ihtiyacı olduğu teziyle bizlerin Kürt halkına dair görevlerimizin yerine getirilmesinde zamanımızın olmadığı tezi çelişmektedir. Çelişki; üzerine giderek, içinde yer alınarak çözülür.

Türkiye'deki sermaye üretim rejiminin getirdiği şartların işçi sınıfı ve emekçilerin belini nasıl büktüğü asgari ücret miktarından, iş güvenliği ve sağlığı uygulamalarından, iş kaza ve cinayetlerinden, Soma katliamından, kadın ve çocuk emeği sömürsündeki artıştan, egemen sınıflar karşısında işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesinden bilinmektedir. Ancak, egemenler, bu kölelik düzeyindeki çalışma şartlarından, işçi sağlığı ve güvenliği uygulamalarından, esnek istihdam rejimi politikalarına rağmen iş mahkemelerinden çıkan birkaç lehte kardan bile rahatsızdır.

Bunlar 7 Ağustos'ta Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği(TOBB)nde yapılan "7. Türkiye Ticaret ve Sanayi Şurası"nda bizzat Erdoğan'a AKP'ye sunulan raporda ifade edilmiştir. TOBB'da yapılan 7. Türkiye Ticaret ve Sanayi Şurası'nda Erdoğan'a sunulan raporda yer alan talepler özetle şöyle:

- Türk özel sektörü, iş mahkemelerindeki davaların % 99'undan fazlasını kaybetmekte. Bu durum ivedilikle ele alınmalı, iş mahkemelerinde haklının tespit edilebileceği yeni bir yapının (Mahkemenin) oluşturulması gerekmektedir.

- İstihdam maliyetleri yüksektir. 100 TL

Sermayeden yeni talepler

maaş alan işçinin patrona maliyeti 180 TL'ye ulaşmaktadır. Bizde % 80'leri aşan vergi ve sosyal güvenlik yüklerinin rekabet edilen ülkelerde yüzde 30-40 aralığındadır. Bu nedenle vergi ve sosyal güvenlik yükleri azaltılmalıdır.

- Vergi affında yapılandırma süresi 60 aya çıkarılmalıdır.

- İş güvenliği mevzuatında yer alan iş yeri hâkimi, iş güvenliği uzmanı, iş yeri hemşiresi uygulamaları, yüzde 50'den fazla çalışanı olan yerlerdeki yüzde 3 engelli personel şartı uygulamaları yükütlü, maliyeti artırmaktadır. Yüzde 30 çalışan oranı artırılmalı, bu düzenlemeler esnekleştirilmelidir.

- Sendikaların iş kolu barajının yüzde 1'e indirilmesinden vazgeçilmelidir. Aksi takdirde "grevler ve iş bırakmalar yoğunlaşır, iş barışı bozulur."

Sanayinin ekonomideki payının yüzde 24'ten 15'e düştüğü belirtilip ayrıca KOBİ'lere sıfır faizli kredi ve tarım ürünlerinde KDV'nin yüzde 1'e indirilmesi de istenmiştir.

Türkiye'deki gerçek işsizlik rakamları yüzde 20'nin üzerindedir, düşük ve esnek işçi sağlığı ve güvenliği uygulamaları nedeniyle iş kazaları ve işçi cinayetleri sürekli artmaktadır. İşçi sağlığı ve güvenliği meclisinin verilerine göre 2014 yılının ilk 7 ayında 1074 işçi katledilmiş, binlerce yaralanmalı kaza olmuştur. Çalışma şartlarından, taşeronlaşma ve esnek istihdam rejimi politikalarından kaynaklı iş güvencesi neredeyse ortadan kaldırılmıştır. Bu temelde uygulanan politikalar nedeniyle işçi sınıfının örgütlülük oranları sürekli düşürülmüş, mevcut örgütlülükler de yoğun baskı altında tutulmuştur.

Neoliberal ekonomik ve siyasal politikaların gereği ve sonuçları olarak yaşanan bu durumlar patronları memnun etmiyor.

Sürekli ölüm getiren, Soma'da toplu katliama dönüşen işçi sağlığı ve güvenliği uygulamaları daha alt sınırlara çekilmek isteniyor, yeni bir iş mahkemesinin kurulması istenerek patronlara yasa-masa takmadan kendilerine hizmet edecek bir "Adalet Mechanizması"nın oluşturulması isteniyor. Rekabet güçlerini artırmak, kâr marjını yükseltmek için işçi maliyetlerini düşürecek vergi ve sosyal güvenlik yüklerinden kurtulmak istiyor. Sendikaların az olan etkilerinin tamamen kırılması için "İş kolu barajını yükseltin" diyerek kölelik düzeninin daha da derinleştirilmesini talep ediyorlar. Biliyoruz ki, AKP de buna uyacak, bugüne kadar olduğu gibi sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacaktır.

Egemen sınıflar için önemli olanın kâr olduğu 7. Türkiye Ticaret ve Sanayi Şurası'ndan Erdoğan'a sunulan raporda bir kez daha görülmüştür. Komprador patronların talepleri daha çok işsizlik, daha çok işçi cinayeti, toplu işçi kıyımları demektir, güvencesizlik, örgütsüzlük dolayısıyla kurulması istenen mahkemeler nedeniyle de hakkını arayamamak demektir, bu temelde sonuçlar üretecek niteliktedir.

Patronlar keyfi-haksız şekilde işten atıkları işçilerin mahkemeler tarafından geri dönüşlerinin sağlanmasına tahammül etmiyorlar, bu nedenle AKP'ye "Bize çalışacak bir mahkeme kurun" talimatı veriyorlar. Egemen sınıfların ve onların parlamentodaki sözcülerinin ne yapmak istediği ortadadır. Buna karşı emek güçlerinin ne yapması gerektiği de ortadadır; Sınıf savaşını büyütmek için örgütlenmek, proletaryanın siyasal iktidar hedefli Yeni Demokratik Halk Devrimi anlayışı temelinde etkin bir mücadeleye girişmek; sermayenin kölelik düzenini derinleştirecek, bunu hedefleyen taleplerin tersine çevrilmesi böyle mümkün olacaktır.

16 yaşındaki Emin'in hatırlattığı!

İzmir: Denizli Organize Sanayi Bölgesi'nde bir fabrikada çalışan 16 yaşındaki Emin Halastar 20 Ağustos günü, önce elini sonra da tüm vücudunu makineye kapırdı. Olayı gören diğer işçiler hemen duruma müdahale etti ve ambulans çağırdı. Denizli Devlet Hastanesi'ne kaldırılan Emin, burada yapılan tüm müdahalelere rağmen yaşamını yitirdi. Emin, iş kazası adı altında iş cinayetiyle katledilen yüzlerce, binlerce işçiden biri oldu. İş cinayetleri deyim yerindeyse Azrail gibi işçilerin canını almaya devam ediyor. Her gün coğrafyamızın bir parçasından, bir iş cinayeti haberi alıyoruz.

Son yıllarda bu konuda yaşanan artış herkesin malumu. Ne kadar gizlenmeye çalışılırsa çalışılınsın, iş cinayetleri çığ gibi büyüyor. Bu artışın temel nedeni ne? Çalışma koşullarını, iş güvenliğini böylesine riskli bir alana çeken temel iş rejimi ne? İş cinayetlerinin gerçekleştiği çalışma koşullarını değiştiren temel adımlara bakıldığında bunun ne olduğunu söylemek çok da zor değil: **Taşeron çalışma!**

Soma'da devletin bizimle, bölge halkıyla, hala yakınlarını bulamayan işçi aileleriyle alay edencesine 301 olarak sabitlediği ölü sayısının olduğu maden "kazasında" açıkça görüldüğü gibi taşeron çalışma rejimi

mi seri işçi cinayetlerinin, katliamlarının başlıca sorumlusu. Devletin, patronların isteği doğrultusunda çıkardığı kanunlarla önünü açtığı, desteklediği, taşeron çalışma ile 2002'de 358 bin olan taşeron

işçi sayısı bugün kamu ve özel sektörde 2,5 milyona ulaşmış durumda. Bunun 1,1 milyonu belediyeler de dâhil kamuda çalışıyor. Oysa 27 AB ülkesinde ise toplam taşeron işçi sayısı 4,5 milyon civarında.

Biliyoruz ki, daha düşük maliyetle, daha çok kâr amaçlayan taşeron sisteminde, tasarruf edilecek kalemlerin başında iş güvenliği önlemleri geliyor. Taşeron; "küralsız çalışma" yani esnek çalışma, kiralık işçilik gibi uygulamalar demek. Sendikalaşmayı yok eden taşeron uygulaması ile örgütsüz, ucuz işçi cenneti hedefleniyor. Taşeron uygulaması, işçilerin yıllık izin, kıdem tazminatı ve rapor gibi temel haklarını kullanmasını engelliyor. Soma'da olduğu gibi, 10 işçi ile yapılması gereken işi, 7 işçi yapıyor. İşçiler 8 saatten fazla çalıştırılıyor.

lıyor. Kimi zaman haftalık izin kullanılmıyor. Mesai ücreti ödenmiyor. Maaşları düzenli verilmiyor. Tazminata hak kazanmasın diye 11 aylık olan işçi, işten çıkmış gibi gösterilip bir iki gün sonra tekrar işe alınıyor. Bu yöntemle 10 yıl boyunca aynı taşeron firmada çalışan işçinin tek kuruş kıdem tazminatı birikmiyor.

Bu çalışma koşulları işçilerin korkunç bir şekilde sömürülmesinin yanında ölümün kıyısında çalışması anlamına geliyor. İş cinayetlerinin yüzde 90'ının kayıtdışı olması, her on iş kazasından yalnızca bir tanesinin SGK kayıtlarına yansıyor oluşu, son yayımlanan SGK istatistiklerinde 2012 yılı için "iş kazası" sayısının sadece 74 bin 871 olması (DİSK-AR Raporu. 25.05.2014) TÜİK verilerine göre bu rakamın 706 bin olarak görülmesi ve aradaki 9,5 katlık fark taşeron çalışmanın diğer bir sonucunu da gözler önüne seriyor.

İşçi ve emekçileri bir girdap gibi içine çekerek aramızdan koparıp alan iş cinayetleri, biz taşeronlaştırmaya dur demediğimiz sürece devam edecek. Denizli'de iş cinayetinde 16 yaşında yitirdiğimiz Emin, esnek, güvencesiz çalışma koşullarına karşı güvenli, sağlıklı çalışma koşulları için seçeneğimizin sendikalaşmak ve örgütlenerek mücadele etmek olduğunu bize bir kez daha hatırlatıyor.

Munzur Su'da grev

H. Merkezi: Munzur Su'da çalışan işçilerin sendikalaşma mücadelesi devam ediyor. Daha önce, DİSK/ Gıda-İş, şirket yöneticileriyle görüşmüş ancak yetkililer işçilerin örgütlenme ve TİS talebini yanıtsız bırakmıştı. 22 Ağustos sabahı erken saatlerde Dersim'deki Munzur Su işletmesi önünde toplanan Gıda-İş üyesi işçiler alkış ve sloganlarla greve başladılar.

Grevin başlamasının ardından Munzur Su patronu Gıda-İş Sendikası'yla görüşmek istedi. İşçilerin temel talebi Toplu Sözleşmeli sendikalı çalışma. Fabrikanın kurulduğu günden bu yana 9 yıl boyunca her türlü fedakârlığı yaptıklarını dile getiren işçiler, patronun sendikayı 2010 yılından beri oyaladığını dile getiriyor.

"Çalışırken ölmek istemiyoruz"

H. Merkezi: Enerji-Sen üyesi 26 işçi BEDAŞ Avcılar işletmesinde çalışırken iş güvenliği malzemesi istedikleri için işten çıkartıldılar. Keyfi gerekçelerle işten atılan Enerji-Sen üyesi 26 işçi, işlerine geri dönmek ve iş güvenliği malzemelerinin verilmesi için BEDAŞ Genel Müdürlüğü karşısında 5 katlı bir binanın çatısına çıkarak 8 saat boyunca sürdürdükleri eylemi basın açıklaması ile sonlandırdı.

İşçiler, "**BEDAŞ'ta çalışırken ölmek istemiyoruz dedik işten atıldık! İşimizi geri istiyoruz!**" yazılı pankartı BEDAŞ karşısındaki binaya asan işçilerin çatı eylemi 8 saat sonra sona erdi.

Yatağan işçisi barikatta!

H. Merkezi: Aylardır direnen Yatağan işçileri santral girişine barikat kurarak, nöbete başladı. Termik santralin özelleştirilmemesi için direnen Tes-İş ve Maden-İş'e üye işçiler 20 Ağustos günü santralin satılmasının ardından ahçıların girmemesi için barikat kurdu. YEAŞ'a bağlı Güney Ege Linyitleri İşletmesi (GELİ) Müdürlüğü önünde biraraya gelen maden ve enerji işçileri, müdürlük girişini dört iş makinesi ve büyük araç tekerlekleriyle kapadı.

Yaptıkları bu eylemle irade beyanını ortaya koyduklarını ifade eden işçiler, giriş ve çıkışı kontrol altına aldıklarını belirtti. Yapılan açıklamalarda Muğla halkına seslenen işçiler şunları söyledi: "**Özelleştirme, köleliktir, güvencesiz çalışmadır, sendikasızlıktır, herkesi kölelik düzenine karşı bize güç vermeye çağırıyoruz. İşyerlerimizi teslim etmeyeceğiz. Çok az olmamız felaket değil, milyonlar ve işçi sınıfı bizimle olacak**" dedi.

Fındığı "don"dan önce AKP vurmuştu!

Ağustos ayında başlayan fındık hasadı, 29-30 Mart tarihlerinde yaşanan zirai don nedeniyle, rekolte kaybına uğramış, geçen yıla oranla yarı yarıya azalma söz konusu olmuştu. Yaşanan don sonrası rekoltenin düşeceği tartışmaları devam ederken ("Bakanlık rekolte tahmini 411, İhracatlar Birliği 514, Fiskobirlik 430, Ziraat Odaları 417, Trabzon Ticaret Borsası'nın 600 bin ton olarak tahmin edilen rekolte rakamları piyasada kaosa neden oluyor" Birgün Gazetesi) Türkiye'nin ve aynı zamanda dünyanın en büyük fındık ihracatçısı olan Oltan Gıda'nın, İtalyan çikolata firması Ferrero'ya satılması ile birlikte fındık üreticisi (özellikle küçük) köylüler daha da zor bir durumda kalmıştır. Bir yandan don-kuraklık nedeniyle fındığın zarar görmüş olması, diğer yandan uzun yıllardır emperyalist çok uluslu şirketlerin denetim altına almaya çalıştığı fındık pazarına, bu satış sonrası, İtalyan Ferrero'nun spekülasyonlarına açık bir hale gelmesi üretici köylünün zaten zor olan koşullarını daha da zor bir duruma getirmiştir.

Dünya fındık üretiminin yüzde 75'ini elinde bulunduran Türkiye, bu alanda adeta tek güç durumundadır. Pazarın büyük bir bölümünün emperyalist şirketlerin dışında olması nedeniyle bu kesimlerin, Türkiye'deki fındık pazarını ele geçirme, denetim altına alma girişimleri belli aralıklarla tekrarlanmıştır. Özellikle 2000'li yıllarda ABD'li fıstık tükellerinin Türk hükümetlerine, Karadeniz'in piyasadaki yeri ve önemini kırmak için yeni tarım politikaları oluşturmak üzere baskı yaptıkları biliniyor. TC hükümetlerinin özel saldırısı altında olan fındık üreticisi köylüler, alternatif ürün aldatmacasıyla başka alanlara yönlendirilmek istenmiştir. Özel teşvik primleri ile ağaçlar söktürülmüş, bu yetmezmiş gibi köylünün mahsulü alınmayıp, düşük fiyat verilerek zarar et-

tirilmiştir. Avrupa'ya ihraç edilen fındık "zararlı" iddiasıyla köylülere iade edilerek, ABD'li fıstık şirketlerine alan açılmış, köylünün fındık ağaçlarını söküp kivi vb. ürünlere yönelmesi için birçok politika denenmiştir. 2002 yılında köylünün kendisi başta İstanbul olmak üzere, birçok şehirde, sokak aralarında ürününü elden satmak zorunda kaldı, ekonomik olarak da büyük zorluklar yaşadı.

Bugün yaşanan küresel iklim değişikliklerinin yarattığı anormallikler nedeni ile Karadeniz'de son yüzyılın en kurak dönemi yaşandı. Doğu Karadeniz'de yüzde 70'lerin üzerinde bir kayıp oluştu. Zor şartlarda hasadı yapılan fındık, birçok ailenin geçim kaynağı iken 200 metre rakımın üstünde olan kimi yerlerde mahsul hiç oluşmadı. 200 rakımın altında olduğu için dondan etkilenmeyen kıyı şeridi ise azınlıkta kalıyor. Fakat tarımsal üretici için daha büyük tehlike devlet politikasıdır. Tarım Uzmanı **Ali Ekber Yıldırım**'ın "Bu sezon öyle ya da böyle geçecek. Ama asıl tehlike, Türkiye, geleneksel ihraç ürünü olan fındıkta yeni politika üretmez ve yeni bir çıkış yolu bulamaz ise bir ürün daha yabancılara teslim edilecek" sözleri bu açıdan önemlidir/uyarıcıdır.

Dünya fındık üretiminin yüzde 75'ini Türkiyeli fındık üreticileri gerçekleştirmektedir. İtalyan çikolata firması Ferrero'nun iç pazara girmesi ile birlikte üretici köylüyü bekleyen zor günler olacaktır. Borsa aracılığı ile fiyat belirleme gücünü elinde bulunduran çok uluslu şirketler bu

satın alma yoluyla fındık üretimi üzerinde daha doğrudan tasarrufta bulunabilecek ve bu durum küçük köylünün iflasını, daha da yoksullaşmasını getirecektir. Fiyat belirlemenin yanı sıra istediği oranda alım-satım yapma gücü, üretimin de ne oranda yapılacağıını belirleyecektir.

Köylü düşmanı AKP hükümetinin yönetime geldiği 2002'den bu yana emperyalistlerin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki tarım politikalarıyla köylü her gün yeni saldırılarla yüz yüze geliyor. Şeker pancarı, tütününü elinden alan köylü, bugün kuraklık bahanesiyle tarımsal üretimin kısıtlanması (Konya'da hidrolojik kuraklık gerekçe edilerek tarım alanlarına su verilmesi, bizzat bakanlık eliyle engelleniyor) ikinci ekimin yapılmasının engellenmesi, zeytinliklerle ilgili yeni yasa ile zeytinliğin öldürülmesi gibi saldırılarla karşı karşıya. AKP'nin ölüm saçan tarım politikası hedefine bir kez daha Karadeniz köylüsünü almıştır.

Fındıkta köylünün zararı hakkında Giresun Ticaret ve Sanayi Odası Giresun, Ordu ve Trabzon illerinde fındığa bağlı rekolte kaybının 200 bin ton, ekonomik kaybın 2 milyar olduğunu açıkladı. Bu rakamlar köylünün zararının büyüklüğünü göstermektedir. Ürünü zarar gören köylünün yüzde 92'si tarım sigortasına sahip olmadığı için, kredi borcu bir yıl erteleniyor. Köylü borç ödemeleri, çocuğunun okul masrafları, düğün vs. gibi bütün işlerini hasat sonu elde ettiği kazanç ile yaparken, bu yıl zarar eden köylüyü yoksulluk beklemektedir.

Bir yandan "doğal" felaketler, diğer yandan emperyalist şirketlerin yağma-talan saldırısı altında kalan köylülerin AKP'nin emperyalist güdümlü politikaları karşısında her alanda örgütlenerek, iktidara karşı mücadele etmekten başka seçeneği yoktur. Bu, dün için de bugün için de değişmeyen bir gerçektir.

Fatsa'da mücadele kazanımla sonuçlandı

H. Merkezi: Fatsa'da Bolaman Çayı- Şahsen Deresi üzerinde yapılan HES'e karşı Fatsa halkının mücadelesi kazanımla sona erdi.

Şahsen Deresi üzerinde Bakanlar Kurulu acele kamulaştırma kararı vermiş, köylüler bu karara karşı harekete geçerek Danıştay 6. İdaresi'ne iptal başvurusu yapmışlardı. Köylüler mahkeme heyeti tarafından haklı bulunurlarken acele kamulaştırma

kararı "hukuka uygun olmadığı" gerekçesiyle iptal edilmişti. Ayrıca ÇED raporu da Ordu İdare Mahkemesi tarafından iptal edilirken bölge için HES projesi yapan şirket kararları hiçe sayarak dere kenarında çalışmalarına devam ediyordu.

Fatsa halkı kararın uygulanmaması üzerine dere kenarında günlerdir nöbet tutuyordu. 20 Ağustos günü Fatsa Kaymakamı,

Fatsa Belediyesi avukatı, Ordu Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğünden gelen çevre mühendisleri Demirci, Taşlıca Köyü halkı ve HES yapımına hukuksuz bir şekilde devam eden şirket sahipleriyle birlikte Fatsa Kaymakamlığında yaklaşık 2 saatlik bir toplantı yapıldı. Toplantının ardından Kaymakamlıktan bir açıklama yapılarak inşaatın durdurulduğu bildirildi.

Emekçinin
Gündemi

Yeni kuşaklara işçi sınıfı ideolojisini taşıyalım!

"Geleneksel bir statü değil sadece insanca bir statü isteyen, siyasal düzenin kimi sonuçlarına değil bütün sonuçlarına karşı olan ve kendisini bütün alanlardan kurtarmadıkça kurtulmasınan olarak bulunmayan, kısacası insanlığın toptan yitirilmesi demek olan ve ancak insanlığın toptan kurtulması hâlinde kendisini kurtarabilecek olan bir sınıf... İşte bu özel sınıf proletaryadır." (Marx - 1844 El Yazmaları)

Gezi İsyanı'nın ardından devrimci ideolojinin etki ettiği kesimler arasında gençlik özel bir yer kaplıyor. Haziran günlerinde sokaklardaki direniş ve çatışmanın temel öznelerinden olan halk gençliği önemli oranda politize olmuştu. Geniş genç kitleler Gezi İsyanı'yla toplumsal bir ideal, siyasal bir saflaşma kazandı. Bu siyasallık değişik renklerde kendini ifade etse de ezilenlerden yana oluşu ve yeni bir toplumsal ideali bünyesinde barındırması umut vericiydi. Şimdi bu umudu daha nitelikli bir bilinç ve ideale dönüştürme göreviyle yüz yüze. Bu bilinç ve ideal ise işçi sınıfının bilimsel ideolojisinden başkası değildir.

Dün siyasal kitle pratiği içerisinde politize olan genç kitleler, bugün belli oranda gruplar halinde politik örgütlenmeler yanında saf tutuyorlar. Gezi'den bugüne, özellikle de seçimler vesilesiyle gerileyen isyan ve devrim algısı gençliğe de etki etti. Ancak gençlik açısından devrimci mücadeleye dönük arayış ve beklentiler halen önemli bir düzeyde. Dikkat edilirse reformist örgütlenmelerden devrimci yapılara kadar politik örgütlenmeleri de Gezi'den sonra saflara katılan onlarca, yüzlerce genç devrimci bulunuyor. Ve bu örgütlenme süreci devam ediyor.

Gençliğin devrimci saflarda örgütlenmesi önemli bir aşamayı ifade ediyor. Gençliğin öğrenme ve pratiğe dahil olma eğilimi kendini gösteriyor. Hatta denilebilir ki pratiğe dahil olma eğilimi daha ağır basıyor. Fakat gençliğin devrimci ideolojiyle tanışması yeterli değildir. Bu aşamadan sonra nasıl bir pratik süreç dahil olduğu ve devrimci idealleri nasıl tanımladığı belirleyicidir.

Dikkat edilirse Gezi'den sonra ortaya çıkan bilinç daha genel ve imgelere dayalı bir bilinçti. Öyle ki seçim dönemlerinde yaygın reformist propagandanın etkisiyle devrimciliği seçimler ve reformist bir takım projelerle paralel düşünen bir bilinç bulanıklığı da kendini gösterdi. Fakat bu bilinç bulanıklığı -özelde gençlikte- parça parça ortadan kalkıyor ve devrimci örgütlenmelerin kapısı daha fazla çalınmaya başlıyor. Bu durumda genç yoldaşlara nitelikli bir bilincin taşınması hem devrimci ideallerin kalıcılılaşması hem de geleceğin kadro yapısının şekillendirilmesinde belirleyici bir önem arz ediyor. Açık ki devrimci ve sosyalist ideoloji temel olarak işçi sınıfına dayanır ve oradan beslenir. Devrimci idealler, tek yanlı bir biçimde isyankarlık ve örgütsel bir aidiyet içerisinde olmaktan ibaret değildir. Sömürü ve baskı sisteminin ortadan kaldırılması devrimci ideolojinin en genel ve en temel hedefidir. Bunun nasıl başarılacağı ise tam da işçi sınıfının bilimsel ideolojisinin kavranmasıyla ilgilidir.

İşçi sınıfı tarihin ve toplumun en devrimci sınıfıdır. Sistemin çarklarının işleyişinde üstlendiği stratejik rol, bu anlamda üretimden gelen gücü ve kitlesel karakteri işçi sınıfının devrimci niteliğinin nesnel zeminidir. Fakat işçi sınıfının gücü sadece sayısal gücü ve nesnel koşullarıyla sınırlı değildir. Emek gücünü satmak dışında kendini üretebileceği koşullardan yoksun olması, kendisiyle birlikte tüm sömürülen ve ezilenlerin kurtuluşunu sağlayabilecek olan en devrimci ideolojinin; Marksizm-Leninizm-Maoizm'in sahibi ve taşıyıcısı olmasının da kaynağıdır. Bu nitelikleriyle işçi sınıfı her devrimci mücadelenin öncü ve önder gücüdür.

İşçi sınıfı sömürüye karşı bugün çok büyük bir örgütsüzlük içerisinde. Gezi İsyanı günlerinde kendi sınıf ideolojisi ve örgütleriyle etkin olamamıştır. Bu sorun önemli bir tartışmanın konusu olmakla birlikte kesinlikle işçi sınıfının tarihsel-toplumsal devrimci rolü ve bilimsel ideolojisinin bir tartışması değildir. Bugün salt isyan etmenin, sokakları tutuşturmanın sisteme karşı mücadelede yeterli olmadığı kavranması gibi, işçi sınıfının öznesi olmadığı mücadelelerin de belli bir sınırlılığa mahkum olduğu daha fazla anlaşılıyor. Bu noktada tekrar tekrar yeni kuşaklara, genç devrimcilere işçi sınıfı ideolojisinin taşınmasının önemli kendini gösteriyor.

Genç devrimcilerin işçi sınıfı ideolojisiyle donatılması, işçi sınıfının örgütlenmesi ve sınıfa sosyalist ideolojinin taşınması bakımından da yeni kadrolara sahip olmak demektir. Kuşkusuz bunun gerçekleşebilmesi için ideolojik bilinçlenmeye paralel somut ve organik bir ilişkilenemenin de oluşturulması gerekir. Bu yönüyle genç devrimcilerin bir sonraki adımda işçi sınıfına ve sömürülen emekçiler içerisinde devrimci çalışmaya sevk edilmesi önemlidir. İsyançı eğilimlerin sosyalist ideolojiiye; kitle kalkışmalarının devrime taşınabilmesi açısından işçi sınıfı ideolojisiyle donanmalı ve sınıf çalışmasına yönelmeliyiz. Sisteme karşı mücadelemiz ancak ve en iyi bu yolla amacına ulaşacaktır.

Mêrdîn'de elektrik kesintisi sürüyor, köylü yol kapatıyor

H. Merkezi: Mêrdîn'de köylüler sık sık yaşanan elektrik kesintilerini protesto etmek için 20 Ağustos günü akşam saatlerinde Mêrdîn'i Kızıltepe ve Riha'ya bağlayan karayolunu ulaşıma kapattı.

Meydana gelen elektrik kesintileri nedeniyle düzenli sulama yapmadıkları için ürünlerinin kuruması ve sürekli karanlıkta yaşamaları nedeniyle 7 saat boyunca karayolunu kapatarak eylem yapan köylülere polis ve jandarma saldırdı.

Akşama kadar süren yol kapatma eylemi sırasında Mazıdağı Kaymakamı **Fırat Çelik** köylülerle görüşme gerçekleştirdi. Çelik, "Siz kanun dışı hareketlerde bulunuyorsunuz. Elimizden bir şey gelmiyor. Biz bir şey yapamayız. Elektrik dağıtım özel firmanın elindedir. Bu yüzden bir şey yapamıyoruz" diyerek bölgeden ayrıldı.

Kızıltepe Sevimli Mahallesi Muhtarı **Mikail Erbeyi**, DEDAŞ ile anlaşmak istediklerini belirterek, "Biz anlaşmak istiyoruz. Ancak bizi de kurtaracak bir rakam üzerinde anlaşmak istiyoruz. Ama maalesef söz verildiği halde, biz ödeyelim dediğimiz halde dikkate alınmadı. Yani DEDAŞ bunu bilirsin, biz hiçbir zaman geri adım atmayacağız. Bizi kurtaracak bir fiyat verilmeden kesinlikle bu eylemlerimize her gün devam edeceğiz ve gittikçe çoğalacağız" dedi.

"Ormanıma, suyuma, yaşamıma dokunma!"

H. Merkezi: Kuzey Ormanları Savunması, Bilgili ve Doğuş Holding ortaklığıyla Fatih Ormanı'nda villa, mağaza ve lokantaların yapılmasına karşı Beşiktaş Kartal Heykeli'nden Akaretler'deki holding binasına yürüyüş gerçekleştirdi.

"**Bilgili ve Doğuş! Fatih Ormanı'ndan elinizi çekin**" pankartı açılarak yapılan eylemde kitle adına açıklama yapan **Esra Karataş**; 3. köprü, 3. havaalanı gibi projelerin doğada büyük tahribatlar yarattığına dikkat çekti.

Karataş "Önümüzdeki en güncel tehditlerden biri de kentin yaşam alanlarına yakın Fatih ve Belgrad gibi orman alanlarının parçalara bölünerek, çeşitli gayrimenkul projelerinin arka bahçeleri olarak tasarruf edilip halkın kullanımından çekilmeye, küçülmeye ve birer park alanından ibaret bırakılmaya çalışılmasıdır." dedi.

TC'nin katliam defteri: LİCE!

Bedel ödeyen ve bedel ödemekten çekinmeyen Lice halkı Agit'in heykeline yapılan saldırıda ilk defa katliamla karşılaşmadığı gibi isyanı büyütmenin adı olmuştur her defasında.

Lice'nin kuruluşundan bu yana yaşadığı asker saldırısı neredeyse tüm süreçlerini etkilemiştir. Lice, TC'nin ilk yıllarından günümüze kadar pek çok kez asker saldırısı yaşamış can kaybına şahit olmuştur.

Lice halkının üzerine kurşun yağdırma geleneği **22 Ekim 1993** döneminde Diyarbakır Bölge Jandarma Komutanı Tuğgeneral Bahtiyar Aydın'a suikast yapılması gerekçe gösterilerek gerçekleştirilen ve 17 Kürdün ölümüyle sonuçlanan katliamın ardından başladı denilebilir. Geçen bunca zaman içinde resmi verilere göre yaklaşık 800 ev ve işyeri zarar gördü, yakıldı, kurşunlandı. Ancak AKP hükümeti ise her fırsatta "bizim döneminizde faili meçhul işlenmedi, OHAL'i kaldırdık" gibi yalanlarla toplumu kandırmaya devam ederken Kürdistan'da sivillere yönelik işlenen cinayetlere devam etmekte. Özellikle Lice'de son bir yılda 4 kişi yaşamını yitirdi. Geçtiğimiz yıl Haziran ayında Gezi İsyanı sırasında **Medeni Yıldırım**, askerlerce kurşunlanarak öldürülmüştü. Yıldırım'ın ölümünün sorumluları halen adalet önünde hesap vermemişken bu yıl Haziran ayında yine 24 yaşındaki **Ramazan Baran** ve 50 yaşındaki **Baki Akdemir**, Lice'deki kalekol yapımını protesto gösterisinde askerlerin açtığı ateş sonucu yaşamalarını yitirdi.

"Kalbimizdeki heykeli nasıl yıkacaklar!"

Komutan Agit'in (Mahsun Korkmaz) Amed'in Lice ilçesinde heykeli büyük bir coşku ile halk tarafından açıldı. Gerilla mezarlığının girişine dikilen heykel Kürt Ulusal Hareketinin önder kadrolarından ve ilk baskında şehit düşen Komutanı Agit'e aitti.

Heykel hakkında Lice Sulh Ceza Mahkemesi'nce yıkım kararı çıkarılması üzerine, 18 Ağustos'ta Liceliler, Şehid Amed û Hêvîdar Şehitliği'nde bulunan heykeli korumak için nöbete başlamıştı. Analar başta olmak üzere, her yaşta insan, komutanı için oradaydı.

Her şey 19 Ağustos için bir hazırlıktı. Lice Sulh Ceza Mahkemesi'nce yıkım kararı çıkarılması üzerine burjuva medya ve azıllı faşistlerce oluşturulan dil birliği bir gün sonra gerçekleştirilecek katliamın da habercisiydi. 18 Ağustos akşamı ile birlikte Amed-Bingöl yolu trafiğe kapatıldı.

19 Ağustos'un erken saatlerinde binlerce asker, helikopter ve zırhlı araçlarla şehitliğe saldırdı. Bu sırada heykeli korumak için alanda bekleyen binlerce kişiye gerçek mermi ve gaz bombalarıyla ateş açıldı. Askerlerin gerçek mermi ve gaz bombalarıyla ilerlemeye çalışmasıyla, çok sayıda kişi yaralandı, **Mehdin Taşkın** ise yaşamını yitirdi. Taşkın'ın ölümünden sonra başta Kürdistan illeri, gerilla alanları olmak üzere birçok yerde de ölüm lanetlendi ve sokaklarda, barikat başlarında, dağda sıkılan kurşunlar ile karşılık verildi.

Taşkın'ın ölümünün ardından ge-

rilla da **Dersim** ve **Diyadin**'de karakollara saldırdı.

AKP=Çözumsuzlükte ısrar

Gelinen aşamada son iki ayda Lice'de üç kişi katledilmiştir. Kürdün diline, kültürüne ve özeline dair ne varsa devlet tarafından her defasında katliama/yok sayılmaya ve tacize/tecavüze uğramıştır.

Ve her defasında gerçekleşen saldırılara yekvücut karşılık veren Kürt halkı bu sefer de isyanın merkezinde olan Agit, Medeni, Ramazan, Baki ve Mehdi'leşerek en önde, safları daha da sıklaştırmıştır. Mehdi Taşkın'ın ölümünden sonra bir teyzenin dile getirdiği gibi "Bu heykelin yıkılması ile biz ne kadar güçlü olduğumuzu anladık. Bizim heykelimizin bile boğazına ip sararak rehin almaya çalıştılar. Onun heykelini, burada da bizi silahlarla tarayarak yıkmış olsalar da kalbimizdeki heykeli nasıl yıkacaklar?"

"Mehdin ölümsüzdür!"

İstanbul

* **1 Mayıs Mahallesi:** Partizan'ın destekleyicisi olduğu 2 Eylül Festivali'nin bileşenleri Mehdi Taşkın için bir yürüyüş gerçekleştirdi. Karakol Du-rağı'ndan Sima Düğün Salonu'nun önüne kadar yapılan yürüyüş sonunda açıklama yapıldı. Eylem "**Agit komutan yaşıyor, dövüşenlere bin selam**", "Mehdi Taşkın ölümsüzdür", "**Diren Lice, 1 Mayıs seninle**" sloganlarıyla son buldu. Yürüyüşün ardından Partizan okurları "**Mehdi**

Taşkın kavgamızda yaşıyor" yazılı pankartı cadde üzerine asarak katliama sessiz kalmayacaklarını duyurdu.

İzmir

HDP İl Binası önünde biraraya gelen HDP ve Partizan'ın da içinde olduğu devrimci, demokrat ve yurtsever güçler sloganlarla Sevinç Pastanesi önüne yürüyüşe geçti. Kitle "**Medeni'den Mehdi'ye Lice'de katliam var! Silahlı saldırıyla diyalog olmaz**" yazılı pankart açtı. Sevinç Pastanesi önünde yapılan açıklamanın ardından eylem sloganlar eşliğinde sona erdi.

"Asla davamızdan vazgeçmeyeceğiz"

H. Merkezi: Cumartesi Anneleri 491. haftasında Galatasaray Lisesi önünde buluşarak 22. senesinde Şirnex'te gözaltına alınarak kaybedilen **Mehmet Ertak**'ın akıbetini sordu. 8 Ağustos 1992'de kaybedilen Mehmet Ertak'ın eşi **Emine Ertak** ve **Hamit Ertak**'ın mektubu okundu.

Mektupta Mehmet Ertak'ın faillerinin yargı önüne çıkarılması istendi. Wan'dan gelen Ertak'ın oğlu **Serhat Ertak** eylemde söz alarak "Hala 6 yaşındaki gibi küçüklüğümlle babamı arıyorum. Biz de tüm kayıp yakınları gibi devlet tarafından 'davamızdan vazgeçin' tehditleri aldık. Ama asla davamızdan vazgeçmeyeceğiz" dedi.

"Devlet hasta mahpusların ölmesi için elinden geleni yapıyor"

H. Merkezi: İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu 127. F oturumunu hasta tutsak **Gıyasettin Sevinç** için gerçekleştirdi. **Ümit Dolu**'nun yaptığı açıklamada Sevinç'in Wilson hastası olduğu ve buna bağlı olarak siroz teşhisi konulduğu belirtildi.

Ayrıca ağır hastalık durumu olan 230 hasta tutsağa dair liste oluşturulduğunu ifade eden Dolu, "Devlet mahpusların yaşaması için değil, adeta ölmesi için elinden geleni yapmaktadır" dedi.

IŞİD'e karşı kadınların sesine ses katalım!

“Her meselenin bir kadın yüzü vardır” dan hareketle savaş ve kadın ilişkisini tarihsel yönüyle incelediğimizde, erkek egemen sistemin kadın üzerindeki hakimiyetini savaşlardan doğru da ördüğünü görüyoruz.

Kadınları esir alıp “cariye” olarak erkeklere pazarlayan, taciz ve tecavüz silahını kullanarak kadını “aşağılayan”, işgal ettiği bölgelerde ilk olarak kadına dair yasalar oluşturulan sistem her ne kadar kadını savaşlarda özne olarak görmese de uygulanan politikalar kadının savaşın tam da öznesi olduğunu gösteriyor. Nitekim son süreçte IŞİD çeteleri tarafından Ortadoğu’da gerçekleştirilen katliamlar ve beraberindeki savaş da bunu somutluyor. IŞİD’in, kadınlar için “sünnet fetvası” vermesi, “Dul ve sahipsiz kadınlar savaşçılarımızla evlenecekler” demesi, yüzlerce kadını kaçıran “cariye” olarak pazarlaması, kadınların yalnız dışarı çıkmasını yasaklaması, hamile kadınların karınlarını deşerek öldürmesi, “Evdeki her iki kızdan birisi IŞİD’e verilecek. Eğer adam cepheye ölürse kız tekrar başka bir IŞİD askerine verilecek” ve benzeri türdeki açıklamaları savaşta kadınların merkezi noktada durduğunu bir kez daha netleştiriyor.

3 Ağustos günü IŞİD’in Şen-

gal’i işgal etmesinin ardından buradaki yüzlerce Êzidi kadını kaçıran tecavüz etmesi tekrar erkek egemen sistemin cinsel şiddeti nasıl bir silah olarak kullandığını bize hatırlatıyor. IŞİD bu politikaların ne ilk uygulayıcısı oldu ne de mücadele edilmediği sürece son olacak. Her savaşın hedefi konumunda bulunan kadınlar, özellikle katliamcı tarafın psikolojik anlamda üstünlük kazanması; ne denli güçlü olduğunu tüm dünyaya duyurması için özel anlamda yönelimin merkezi oluyorlar.

Kadınlar “mağdur” sıfatını reddediyor!

Hal böyleyken burjuva medya başta olmak üzere sistemin birçok aygıtı bölgede kadınlara yönelik var olan durumu kadınların “mağduriyeti” üzerinden şekillendirerek kendisine düşen görevi yapıyor. Oysa ki bölgede bir başka gerçeklik ise kadınların kendilerine uygulanan tüm bu cins kırım politikalarına karşı örgütleniş ve mücadelesi. Şengal’deki kadınların YPJ’ye katılarak var olan zulmü ve işkenceleri reddetmeleri, buna karşılık direnişi tercih etmeleri, kendilerine dayatılan “mağdur” ve “güçsüz” rollerini reddetmelerinin bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor.

Üstelik IŞİD, kadınlardan çok

koruyor! Nedeni ise normalde “şehit” düşüklerinde cenneti garantilediklerine inanmalarına karşın kadınlar tarafından öldürülüklerinde cehenneme gideceklerine inanmaları... Öyle ya Adem ve Havva mitolojisinde olduğu üzere kadın çamurdan bile yaratılmaya layık görülmemiştir, erkeğin kaburgasından yaratılmıştır! Peki nasıl olur da bu denli aşağı bir konuma sahipken ve savaş da bir “erkek dünyası” iken; kadın savaşta ancak edilgen olması gereken bir cinsken kendi kaderine boyun eğmez ve savaşır?

Burada kadının inisiyatifi eline aldığı sistem ne kadar aciz ve çaresiz duruma düştüğü ortaya çıkıyor. Edilgenlikten, diğer bir deyişle kurtarılmayı beklemekten kurtulan kadınların silahlı mücadeleyi seçmesi IŞİD’i olduğu kadar sistemi de korkutuyor. Kadının kendine yüklenen misyonlardan arınması demek erkek egemen sistemin yüzyıllardır kurduğu hakimiyetin bozulması demek oluyor ne de olsa!

İşte tam da bu hakimiyeti bozmak için, savaşın kadın üzerindeki politikalarına karşı baş kaldırmanın ve isyanı yükseltmenin tam zamanıdır. IŞİD’in kadınlar üzerindeki zulmüne karşı sessiz kalmak, kadınların zincirlerinden kurtulması yoluna taş koymaktır. Açıktır ki kadınlar yollarına konulan taşları tersi yönde kullanmasını öğreniyorlar, savaşıyorlar! O taşları özgürlüklerine giden yol için kullanıyorlar.

Rojava’daki, Şengal’deki kadınlar bizlere sesleniyorlar; “Biz ülkemiz ve kadınların özgürlüğü için buradayız, onurlu mücadelemizi büyütüyoruz” diyorlar.

Bu sese kulak vermek; hatta o sese ses katmak, güçlendirmek gerek. O ses dünyanın en güzel sesi niteliğini taşıyor nitekim.

Göğün yarısı

Erkek egemenliğine karşı mücadele esas, olaylar talidir!

Bulduğumuz her alanı **kadınlaştırmak**, bizim önümüze koyduğumuz en önemli hedeflerden biriydi/hala da öyle. Evet, kendimize rahat nefes alabileceğimiz, kadınlarla buluşabileceğimiz, kadınlar olarak kendimizi tanıyabileceğimiz, örgütleyebileceğimiz alanlar yaratmaya; **kadın noktaları, alanları** oluşturmaya devam edeceğiz kuşkusuz. Bu, bizim kendimiz ve tüm emekçi kadınların **tarihsel eşitsizliğine** karşı verdiğimiz savaşta önemli alanlar olacak. Ancak diğer taraftan hayat, eşitsizlikleri zaman zaman büyütür, erk sistemini pohpohlayarak devam ediyor. Bu da, erkek egemenliğinin **acımasız yüzüyle** her an karşı karşıya olduğumuz/olacağımız anlamına gelir. Keza **en güvenli “limanlarımız”** olan örgütümüz ve faaliyet alanlarımız bile bu erkeğin sergilendiği alanlar durumundadır.

Hala örgütlü kadınlar ve kadın hareketi, salt kadın kitlelerine gitmek için bir **“köprü”** olarak görülüyor ve kadın kitlelerinin örgütlenmesinin tek sorumluluğu kadın hareketine aitmiş gibi davranılıyor. Dolayısıyla kadınların örgütlenmemesinin faturası bir çırpıda kadın hareketine kesilebiliyor. Oysa tüm faaliyet alanlarımızı ve erkek yoldaşlarımızı “azıcık kaşındığımızda (ki bazen kaşımaya bile gerek kalmadan, oldukça açık bir şekilde) karşımıza filisten”ler çıkıyorsa, bu şu anlama gelir: Sorun **büyük ve çok köklüdür**, dolayısıyla çözüm de aynı derece köklü olmalıdır. **Üstünkörü** hiçbir yaklaşım ve örgütlenme modeli bu sorunun çözümüne hizmet etmez, aksine kırık bir bacak kemiğinin yanlış kaynaması misali yürüyüşümüze düzeltilmesi daha da zor bir **aksaklık** katar.

Öncelikle anlaşılması gereken, sistemin erkek egemen uygulamalarına, toplumsal cinsiyet rolleri ile şekillenen bu çarka karşı mücadelenin herkes -ama istisnasız herkes- açısından **temel mücadele alanlarından** biri haline getirilmesinin zorunlu olduğudur. Çünkü nitelikli bir mücadele içinde proleterleşmek aynı zamanda erkek egemen zihniyetine karşı bilinçlenmekle mümkündür. Bu **bilinçlenme gerçekleşmediği müddetçe** ne faaliyetlerimizin ne kitle örgütlerimizin ne de (hatta) devrimlerimizin ayaklarının yere basması mümkündür. Dolayısıyla **bu bilinçlenme gerçekleşmediği müddetçe** yaptıklarımızın hiçbirisi gerçek anlamda bizleri ve tüm kadın kitlelerini (ve bilumum toplumsal cinsiyetlendirmeden kaynaklı hayatı zehir olan cinsiyet kimliklerini) örgütlemeye ve yaşamımızı kendi elimizle örmeye yetmeyecektir.

Ve en acısı da bu **bilinçlenme gerçekleşmediği müddetçe** biz alanlarımızda yaşanan sorunların esasına inmeden, tali olaylarla ilgilenecek ve kadın hareketimizin misyonunu darlaştırarak, İstanbul Büyükşehir Belediyesi bünyesinde hizmet veren Beyaz Masa’ya dönüştüreceğiz. Hem de kendi ellerimizle...

Peki erkek egemenliğine karşı mücadeleyi nasıl temel mücadele alanlarımızdan biri haline getireceğiz? Bunun ilk şartı, kadınların örgütlenmesinin önünü kapatan kendi **erkek yüzümüzle bir daha ve bir daha yüzleşmek, hesaplaşmaktır**. Ama hakikaten bir hesaplaşma sürecine girmek de elbette kadın hareketinin şimdiye kadar yarattığı bilinçlenme düzeyinden ve deneyimlerinden faydalanmakla mümkündür. Bu konuda kadın hareketinin şimdiye kadar yaptığı çalışmaların yazılı aktarımlarından öğrenmek de mümkündür. Ortak tartışma platformları yaparak karşılıklı aktarımlar yaparak da...

Diğer yandan hesaplaşma, devamında pratik bir adımı getirmiyorsa eğer erkek egemenliğinin saflarımızda yeniden ve her seferinde daha sinsi ve güçlü üretilmesi kaçınılmazdır. Bahsini ettiğimiz adımdan anlaşılması gereken; her faaliyet alanında **kadın politikası üretmek** ve buna uygun bir çalışma örmek, örgütlenmeler yaratmaktır.

Bu sayımızda kısaca giriş yaptığımız bu konuya önümüzdeki günlerde **“Erkek egemenliğine karşı mücadele neden temel mücadele alanı olmalıdır?”, “Erkek yüzümüzü tanıyalım”, “Alanlarımızda nasıl kadın politikaları üreteceğiz?”** başlıkları ile devam edeceğiz. Ekim başı gibi örgütlemeyi planladığımız kadın buluşmasına giderken böylesi bir tartışmanın faydalı olacağını düşünüyoruz.

Kadınlar Hanime için Çağlayan’daydı

İstanbul: 21 Ağustos günü Çağlayan Adliyesi’nde, boşandığı eşinden aldığı ölüm tehditleri sebebiyle şikayetçi olduğu davanın çıkışında yanındaki koruma polisi ile birlikte oğlu Dursun Zehir tarafından öldürülen **Hanime Aslan**’ın 3. duruşması görüldü.

Kadın örgütlerinin de takip ettiği duruşmanın öncesinde Yeni Demokrat Kadın’ın da bileşeni olduğu **Kadın Cinayetlerine Karşı Acil Önlem Grubu** bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada koruma kararına rağmen öldürülen kadınların ölümünden öncelikle devletin sorumlu olduğuna vurgu yapıldı.

Avukatlara küfür, sanığa erteleme

Kadın avukat ve kurum temsilcilerinin katıldığı duruşmada ilk olarak Hanime Aslan yakınlarının

avukatları Aslan’ın kocasından boşanmadan önce 5 kez uzaklaştırma cezası aldığı hatırlatarak, her iki sanığın da tutukluluk halinin devamını talep etti. Bu sırada annesini öldüren Dursun Zehir “Benim kafam bozma” diye ayağa kalkarak, avukata dönük cinsiyetçi küfür etti. Mahkeme heyetinin ve savcının hiçbir müdahalede bulunmamasına tepki gösteren avukatlar, durumun zapta geçirilmesini istedi. Müdafiler ise bu durumu “Biz, sanığın akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyoruz. Rapor alınmasını talep ediyoruz” şeklinde değerlendirdi. Duruşma ATK’dan rapor alınmasına karar verilerek, **14 Ekim’e** ertelendi.

Egemen sınıflara uymak!

Türk hakim sınıfları Ortadoğu coğrafyasında izledikleri mezhepçi politikayla ve savaş kışkırtıcılığıyla batağa batmışlardır. Debelendikçe bataklık üzerindeki içine çekmektedir.

Politikayla ilgilenenlerin yakından bileceği üzere, Ortadoğu coğrafyasında önce Irak, ardından da Suriye’de doğrudan ya da dolaylı olarak emperyalist müdahalelerle başlayan; eşgüdümlü biçimde Türkiye, Katar, S. Arabistan, İsrail vb. devletlerde somutlanan emperyalistlerin uşak ve işbirlikçilerinin aktif desteğiyle sürdürülen ve giderek “sürekli bir iç savaş” durumuna dönüşen bir süreç yaşanıyor. Bölgesel çatışmalar tüm hızıyla sürüyor, iç savaşlar nedeniyle büyük kitle hareketleri yaşanıyor.

Yaşanan bu süreç, Ortadoğu coğrafyasında, ulusu, dini, milliyeti ve mezhebi ne olursa olsun bütün işçi sınıfı ve halka karşı; yağma talan ve hırsızlıktan başlayan, tecavüz, katletme ve öldürmeden, sürgüne ve katliamlara kadar uzanan bir “insanlık tradejisi” yaratmış durumda. Bölgede her ulus, milliyet ve mezheplerden zenginlerin, para sahiplerinin süreçten en az zararı gördüğü, gerçek “trajediyi” işçi sınıfı ve emekçi halkın, yoksulların yaşadığı tartışmasızdır. Çünkü parası olanlar zaten çok daha önceden kendilerini güvenli limanlara atmışlardır. Bu gerçeği Suriye’den Türkiye’ye sığınan ya da TC devletinin saldırgan politikasının doğrudan sonucu olarak göç ettirilen, mülteciler arasındaki sınıfsal ayırımında net olarak görüyoruz. Suriye’nin zenginleri Türkiye’de kendilerine iş kurup, daha rahat koşullarda yaşama-ya devam ederken, işçi sınıfı ve yoksul halkı, -tıpkı Türkiye’nin işçi sınıfı ve yoksul halkı gibi-, son derece sağlıklı koşullarda çalışmaya ve yaşamaya mahkum edilmişlerdir.

Hatta denilebilir ki Suriye’den göç eden/ettirilen ve mülteci konumunda son derece güç koşullarda yaşamaya mahkum edilen Suriye’nin çeşitli milliyet ve mezheplerden halkı, Türkiye’de; Türk, Kürt uluslarından, milliyet ve mezheplerinden işçi sınıfı ve halkından daha kötü koşullarda çalışmaya ve yaşamaya mahkum edilmişlerdir. Türk hakim sınıfları “krizi fırsata” çevirmişler ve Suriyeli mültecileri, hemen hemen her işte, daha ucuza,

daha az masrafla ve tabii ki sosyal güvencesiz olarak çalıştırarak kârlarına kâr katmanın, sömürülerini artırmanın aracı olarak kullanılmaktadırlar.

Suriyeli göçmenler içine düşürüldükleri zorlu koşullarda yaşayabilmek için başta büyük şehirlerin merkezleri olmak üzere dilencilikten tutun da, her türlü iş güvencesinden yoksun, zor işlerde çalıştırılmaya, inşaatlardan, madencilığa, tarım işçiliğinden hizmet sektörüne kadar hemen her alanda yoğun bir sömürüye tabi tutulmaktadırlar. Denilebilir ki **Türkiye’de işçi sınıfının “yeni Kürtleri” Suriyeli göçmen işçiler olmuştur.**

Bunun yanında, Suriyeli göçmen kadınların, fuhuşa sürüklendiği ve bunun için bir pazar oluştuğu, konuyla ilgilenen sivil toplum örgütlerinin ve derneklerin hazırladıkları raporlarda ve basın açıklamalarında dile getirilmektedir. Diğer bir ifadeyle emperyalistlerin ve uşak-ışbirlikçilerinin uyguladığı politikalarından en fazla etkilenen ve mağdur olan kesimlerden biri de kadınlar olmaktadır. Kadınlar sadece iş güçleri değil aynı zamanda bedenleriyle pazarda alınıp satılmaktadır.

TC devleti bir yandan, “Suriyeli kardeş”lerine el uzatırken, kadınlarının cinsel; hem kadınların hem erkeklerin ucuz iş gücü olarak emek pazarında pazarlanmasına ses çıkarmamakta ve hatta el altından memurları aracılığıyla bu “pıyasayı” destekleyip, pay almaktadır. Üstüne üstlük bununla kalmayıp, Türk-Kürt uluslarından, çeşitli milliyet ve mezheplerden Türkiye işçi sınıfı ve halkını, Suriye’den göç ettirilen çeşitli ulus, milliyet ve mezheplerden işçi sınıfı ve halkın üzerine salmakta, böl-parçala-yönet taktiğini başarıyla uygulamaktadır. Antep sokaklarında linç etmek için örneğin Sünni Arap olan ve yaşamak için emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan Suriyeli bir göçmen arayan gencin kendisi de büyük ihtimalle Sünni Arap (Türk ya da Kürt) ve yaşamak için emeğinden başka satacak bir şeyi bulunmamaktadır. İşte Türk hakim sınıf-

ları bu çelişkiye oynamaktadır.

Onlar bir yandan Suriyeli Sünni Arabı (Türkmeni), Esad’a karşı ayaklanmaya teşvik eder ve her türlü desteği sunup, göç edip mülteci konumuna düşmeleri için her türlü politikayı uygularken; buradaki Sünni Arap (Türk ya da Kürt) gencin de, “*bunlar geldi, işimizi aşımızı elimizden aldılar*” biçiminde özetlenecek isyanını Suriyeli göçmenlere yöneltmektedirler. Oysa pekala bilinmektedir ki o Sünni Arap (Türk ya da Kürt) olan Türkiyeliler gelmeden önce de işsizdi, yoksuldu ve açtı! Bugün tepkisinin ana hedefi hem Suriye’de uyguladığı politikayla Suriyelileri göçmen durumuna düşüren hem de kendisini işsiz, yoksul ve aç bırakan düzenin kendisine ve onun sahiplerine olmalıydı. Ama o gericiliğin hem geçmişte hem de halihazırda uyguladığı politikalarından etkilenmekte ve gerçek düşmanına değil de kardeşine yönelmektedir. Bu noktada Antep’li genç işçiyi suçlamak hata olur. Eğer bir suçlu aranacaksa, temel sorumlu, Antep’teki o genç işçiye ulaşmayı başaramayan, onu değiştirip dönüştürmeyen devrimci harekettir. Antep’teki genç işçi bildiği, duyduğu ve gördüğü “gerçek”lerle hareket etmektedir. Ona göre düşman, Suriyeli sınıf kardeşidir!

Devrimciler eksikliklerinin üzerine gitmelidir!

Kabul etmek gerekir ki bunda hakim sınıflar gayet başarılı olmaktadır. Bir yandan resmi açıklamalarında Suriye’deki “kardeş”lerinden bahsetmekte ama öte yandan bu “kardeş”lerin “pazara sürülmesine” ses çıkarmamakta ve hatta teşvik etmektedir. Diğer yandan ise burjuva-feodal medyayı çok iyi kullanmakta; din, mezhep, ulus, milliyet gibi egemenlerin elinde işçi sınıfını ve ezilen dünya halklarını karşı karşıya getirmede birer araç olarak kullanmakta ve Antep’li genç işçinin egemenlerin yanında saf tutmasını sağlamakla kalmamakta, bunun koşullarını politik arenada, üst yapısal anlamda da yeniden yeniden üretmektedir.

Devrimciler olarak bu politikalara karşı durmak ve başta Suriyeli mülteciler olmak üzere, son yaşanan İslam Devleti (İD) saldırıları nedeniyle Irak’tan kaçarak Türkiye’ye sığınan Ezidilere yönelik saldırılara karşı durmak, onlarla dayanışmak görevlerimiz arasında olmalıdır. Burada son derece önemli bir ayrıntıyı da ifade edelim. TC devleti Suriye’den göç eden ve mülteci konumuna düşen çeşitli milliyet ve mezheplerden Suriyeli halk arasında da ayrımcılık yapmaktadır. TC devleti açısından Suriye’den kaçan Sünni Araplar “makbul” göçmenlerdir. Suriye’den kaçmak zorunda kalan Alevi (Şii) Türkmenler ise istenmeyen göçmenlerdir. Benzer şekilde, Suriye’den kitleler halinde kaçan Suriyelilere sınırda pasaport sorulmazken (ve bu sorunun sorulması bile abesken), Irak’tan kaçan Ezidi Kürtlerine sınırda pasaport sorulmakta ve pasaportu olmayanlar içeriye alınmamaktadır.

TC devleti göçmenlere yönelik bu yaklaşımıyla hem ırkçı hem de mezhepçi bir devlet olduğunu, faşist bir fitrata sahip bulunduğunu bir kez daha kanıtlamaktadır. Bakmayın siz onların “dara düşene yardım etme” nutuklarına. Onlar CB ve yeni Başbakan kim olacak gibi “yoğun” politik gündemlerle uğraşırken, sebep oldukları ya da en azından İslam Devleti’ni destekleyerek yaşanmasında pay sahibi oldukları, Irak ve Suriye halkının yaşadığı trajedide birinci dereceden pay sahibidirler.

Bu zevat Filistin’de yaşanan İsrail katliamlarına tepki gösterirken (ki bu tepkide bile hareket noktası İslamiyet ve Yahudi düşmanlığıdır) Suriye’de yaşananlara, Irak’taki akıl almaz İslam Devleti katliamlarına tepki göstermemektedirler. Onlar için Suriye’de ve Irak’ta yaşananlar sadece mezhep aidiyetleri nedeniyle dikkate değer olmaktadır. Filistin için haklı olarak sokağa dökülen İslamcılar, neden Şengal Ezidileri için sokağa dökülmezler? Yanıt aslında bu katliamları gerçekleştiren İD’i eleştirmekten kaçınan, bu örgütlenmeyi “Irak’ta yaşanan ayrımcılıktan zemin bulan bir hareket olarak” değerlendirebilen eskinin Dışişleri Bakanı yeninin Başbakan adayı A. Davutoğlu’nun yaklaşımında gizlidir.

Türk hakim sınıfları Ortadoğu coğrafyasında izledikleri mezhepçi politikayla ve savaş kışkırtıcılığıyla batağa batmışlardır. Debelendikçe bataklık üzerindeki içine çekmektedir. Oluşan tablo ve ortaya çıkan milyonun üzerindeki mülteci sorunu önümüzdeki süreçte giderek daha da boyutlanacaktır. Hakim sınıfların bataktan kurtulmak için halkları birbirine karşı kırdırma siyasetine karşı uyanık olunmalı, her türlü provokasyonun önüne geçilmeye çalışılmalıdır. Anın devrimci görevlerinden biri de budur.

Kürtlerin suyuna atılmaya çalışılan emperyalizm zehiri!

IŞİD'in (yeni adıyla İslam Devleti-İD-) Irak'ta önce Musul'u sorunsuz ele geçirmesi, sonra da Şengal'de Ezidilere katliam yaparak gerçekleştirdiği hamle kısa sürede Mahmur, Duhok'la devam etmiş, Kerkük ve Hewler'i tehdit noktasına varmıştır. İD'nin "korkutucu" solugunu ensesinde hisseden Irak Kürdistanı yönetimi PKK ile zorunlu ve geçici bir ittifaka yönelirken, emperyalist devletlerle ise zaten var olan ilişkilerini ve bağımlılığını daha kararlı bir şekilde derinleştirme yoluna girmiştir.

İD'nin kendi siyasi çizgisi ekseninde Ortadoğu'da öncelikle Kürtleri hedef seçmesi mevcut siyasi dengeleri göz önüne alırsak oldukça "normaldir." Barzani'nin son dönemde Irak'ta yaşanan karmaşa, kaos ve siyasi krizi gerekçe yaparak "ayrı devlet" kurma meselesini daha fazla dillendirmesi ve bunu daha yakın bir gelişme olarak belirginleştirmesi ve buna egemen güçlerin açık ve örtülü homurdanmaları İD'nin saldırması için siyasal zemin yaratmıştır.

İD'nin ittifak güçleri olan Baasçı Arap milliyetçilerinin de bu saldırılarda yönlendirici olduklarından kuşku duymamak gerekir. Zira bu kesimler Irak bütünlüğünü koruyarak daha güçlü konum elde etme siyaseti izlemektedir. Emperyalist güçlerle esash problemleri olmayan onların kendilerini daha fazla ciddiye almasını İD tehdidi üzerinden gerçekleştirmeye çalışan bir yönelim ve amaçları vardır. Ki İD'nin Musul hamlesi Maliki'yi üzerinde oluşan yoğun baskıyla bir adım geri çekmeye mecbur bırakmış, yeni hükümeti kurmak için Abadi görevlendirilmiştir. Sünni siyasetçilerden Tarık Haşimi "eski Baasçıların yeni dönemde daha fazla rol alması gerektiğini" ifade ederek bu karmaşada Arap milliyetçiliğine mevzi kazanma uğraşının dillendiricisi olmuştur.

ABD ve İran'ın Irak'ta "anda" kesişen çıkarları: Irak'ın birliği!

Maliki'nin geri çekilmesi, İD'nin Irak Kürdistanı'na yönelik tehditleri paralel gelişen olaylar olması açısından dikkat çekicidir. Bu gelişmelerin ilk elden ürettiği sonuç ise bir kez daha Irak'ın birlik ve bütünlüğünü koruyacak şekilde yeni bir siyasi denklem ve ilişkiler kurulması olmuştur. Irak'ın birliği için bir kez daha şansın denenmesi özellikle

ABD ve İran'ın andaki çakışan çıkar ilişkileriyle

sağlanmış denilebilir. Zira İran Şii egemenliğindeki Irak'ın parçalanmasını ve küçülmesini çıkarlarına uygun görmemektedir. Irak'ın mevcut dengelerle devam etmesi İran'ın etkinliğini güçlendiren, bölge sorunlarını kendi sınırları dışında karşılayarak etkinlik kurmasını sağlayan olanaklar sunmaktadır. Parçalanma İran'ın kendi içinde Kürt meselesini daha fazla olgunlaştıracağı gibi etkin olma olanaklarını kısıtlayacak yeni potansiyel düşman devletlerle sınır komşusu olmasını getirecektir. İsrail'in Barzani önderliğindeki bir Kürt devletini açıktan desteklemesi, İran'ın bu etkinlik alanının daralması ve denge siyasetinin kararlı saflaşmaya itecek zemini doğurmasını sağlayacak olmasındandır.

ABD ise verili sistemin egemeni olarak hem statükonun devamını sağlama hem de Irak'ın parçalanmasıyla birlikte Irak Şiileri üzerindeki etkisini kaybedip kararlı bir şekilde İran eksenine oturması risklerinden kaynaklı "şimdilik" Irak'ın birliğinden yanadır. Irak'taki kaosu ve siyasi krizi tüm güçleri kendine daha fazla bağımlı kılmanın fırsatı olarak değerlendirme derindedir. Bu, aynı zamanda Irak'ın parçalanmasının kaçınılmaz hale geldiğinde tüm parçalarda güçlü ve kendine bağımlı ilişkiler ağının sağlandığı koşulları sağlama sürecinin de tamamlanmış olmasını içermektedir. Şu aşamada olası bir parçalanmanın ABD'nin büyük çıkarlarını tam sağlayacak dengelere hizmet etmediği açıktır. Irak'ta birlik için tüm şansların tüketilmesi henüz gerçekleşmemiştir, ABD bu şansların hepsinin tüketilmesini arzulamaktadır. Bu tüketme süreci aynı zamanda tüm güçlerin ona daha fazla ihtiyaç duymasını ve bağlanmasını sağlayacak koşulları örgütleme sürecidir.

ABD ve İran'ın stratejik düşmanlar olarak şimdilik çıkarları bir noktada geçici olarak kesişmiştir. Bu kesişme durumu bu güçleri yakınlaştırmış ve Irak'ın birliğini andaki süreçte uzatan faktör olmuştur.

Barzani Şeytan'ın kışkacında!

İD tehdidi bir yandan Irak Kürdistanı'nın bağımsızlık koşullarını pekiştirirken, diğer yandan Irak Kürdistan Yönetimi'nin emperyalist güçlerle olan bağımlılık ilişkisini de derinleştirmektedir. İD tehdidi geçici olarak Barzani'nin bağımsızlık söylemlerini askıya almakla birlikte, Irak'ta yarattığı siyasi iklim,

bağımsızlığı olgunlaştıran bir karaktere sahiptir. Emperyalist ülkelerin bu bağlamda hareket tarzına ve ele alışına bakmak bile bunu tespit etmek için yeterlidir.

İD tehdidi Kürtlerin emperyalizme daha fazla mecbur olması için kullanılan bir argümana dönüşmüş durumda. ABD, Fransa, Almanya, İtalya, İngiltere gibi emperyalist devletler son gelişmelerle Barzani'nin arkasında olduklarını, her türlü dayanışma ve destekte bulunmaya hazır olduklarını ilan ettiler.

Bununla yetinmediler, diplomatik girişimlerini olabildiğince yoğunlaştırdılar. Şimdi bu ülkeler, Barzani'ye silah desteği ve yardımı için adeta birbirleriyle yarış halindedir. ABD, Barzani hamiliğini ifade etmek için İD'ye sembolik ve göstermelik de olsa hava saldırıları düzenlemekten geri kalmadı. Bunun yanında ağır ve modernize silah desteği sunacağını açıkladı. Almanya Dışişleri Bakanı, İtalya Başbakanı bizzat Hewler'e ziyarette bulunarak Peşmerge'nin askeri donanımını geliştirecek silah yardımı sözü verdiler. İngiltere ve Fransa ise yine sürecin başında benzer destekler sunacaklarını ilan etmişlerdi. Bunlar Irak anayasası ve merkezi hükümetinin artık bir paçavraya dönüştürüldüğünün de kanıtıdır. Irak Kürdistan Yönetimi fiilen devlet gibi ele alınmaktadır.

Bu akbabaların dökülen Kürt-Ezidi kanına insani duyarlılık ve Kürt halkını İD "barbarlarından" koruma derinde olmadıkları tarihsel deneyimle sabittir. Barzani'ye ağır ve modern silah yardımı ile savunma ve saldırı gücünün geliştirilmesi hiç kuşkusuz onun devletleşme sürecinin askeri alt yapısına yönelik hamlelerdir. Türk devletinin Irak Özel Temsilciliği, Bağdat Büyükelçiliği ve Kamu Güvenliği Müsteşarlığı yapmış olan Murat Özçelik'in 18 Ağustos'ta Hürriyet gazetesinden Cansu Çamlıbel'e verdiği röportajda; Türkiye'nin Irak'ta bağımsız bir devlet kurulmasına karşı vereceği tepkiye dair soruya, "Avrupa'nın da Amerika'nın da itirazı olmayacaktır" diye yanıt vererek, devletleşme eğiliminin esas olduğunu vurgulaması, bunu Türkiye'nin de çok iyi bildiğini ifade ediyor.

Emperyalistlerin kuşkusuz bunu kabul etmesinin ötesinde kendine daha fazla bağımlı hale gelmiş bir devletleşme hesabı yaptıkları açıktır. Şimdi İD saldırıları bunun oluşması için önlerine altın tepside sürülmüştür. Emperyalistlerin Hewler'i yol eylemeleri ve hummalı şekilde Barzani'nin askeri donanımını geliştirmeye yönelik çabaları bunun gereğidir. Barzani ise bu dayanışma ve derinleşen ilişkilerden oldukça memnundur.

PKK, gericiliğin yumuşak güç kışkacında!

Ama ne Ortadoğu'da ne de Kürtler cephesinde oyun tek taraflı kuruyor. Son İD saldırılarını PKK'de birçok

açıdan fırsata dönüştürmeyi başarmıştır. (İD'yi basit bir maşa örgüt olarak değerlendirenler, PKK'nin politik çıkarlarına objektif olarak zemin sunan hamleleri karşısında, PKK maşası olarak değerlendirecek bir idealizme kayarlar mı acaba?!). **Birincisi**, Şengal, Mahmur ve Duhok'a ciddi sayıda gerilla gücünü konumlandırarak etkinlik alanını genişletmiştir. **İkincisi**, ulusal birlik politikasını bu saldırılar vesilesiyle diğer Kürt güçleri üzerinde basınç oluşturacak şekilde kullanmıştır. **Üçüncüsü**, Kürtlerin emperyalist güçlere dayanmaksızın kendi öz güçleriyle önlerindeki tarihsel fırsatı ulusal çıkarları doğrultusunda kullanacakları bir seçenek oluşturmaya dönüştürebilmiştir. Bu bağlamda Kürtlerin kendi güçlerine güven sembolü olmuştur. **Dördüncüsü**, İD ile başarılı mücadelesi ve elde ettiği güçlü konum emperyalistlerin PKK'ye yönelik tecrit, abluka ve güçten düşürme siyasetinin çanına ot tıkamıştır. Şimdi ABD ve özellikle Almanya, PKK'nin terör örgütü olarak tanımlanıp tanımlanmamasını tartışmaktadır. Bu güçler PKK'yi tavlama hesabı içindedirler. Bu PKK'nin kısa sürede ürettiği sonuçlardır.

Bu gelişmeler aynı zamanda Türkiye'nin Kürt barışına daha güçlü sarılmasına da itim gücü katmıştır. Şimdi Hewler Kürt ulusal sorununda "çözüm"e Oslo olma rolünü üstlenerek bu sürece daha aktif katılım peşindedir. PKK ile kısa vadeli yakınlaşmasının bir ayağı da TC ile görüşmelerde güçlü ve belirleyen bir aktör olma hevesi vardır. Kürtlerin TC karşısında daha güçlü konumda olmasına el veren koşullar yaratılmıştır.

Irak'ın birliğini sürdürmeye dair seçeneklerin hızla tüketilmesi genel eğilimdir. Barzani bu süreçte çıkarlarını daha sorunsuz gerçekleştirmek için emperyalist güçlere daha fazla yaslanma siyasetini derinleştirme eğilimindedir. Türkiye, AB ve NATO uzantısı bir devletleşme süreci hesabı yapmaktadır. Bu hesabın gerginlik noktası ise PKK ve onun yarattığı etkinlik ve siyasal iklimdir. Barzani, PKK ile ulusal önderlik mücadelesini ideolojik ve politik olarak edineceği Kürt devleti gücüyle sürdürmeyi merkezine koyma eğilimindedir. Bu bağlamda süreci, PKK'nin ideolojik olarak aşındırılmasını hedefleyen esnek bir ittifak politikasıyla yürütmeyi deneyecektir.

Şu anki süreçte PKK'nin uyumsuz yanlarını törpülemek için, emperyalist güçler ve Barzani'nin "yumuşak güç" politikası devreye sokuluyor. Türkiye'nin "barış" politikası ve sistem içileştirme mücadelesi, Barzani'nin izlediği esnek ittifak ve emperyalistlerin "terör tanımı" tartışmaları ve genel politik iklim bunu göstermektedir. PKK'nin buna karşı ideolojik ve politik duruşu, bu güçlerle arasındaki çelişkinin nasıl seyredeceğini belirleyecektir.

300 bin öğrenci sokakta!

H. Merkezi: Şili'nin başkenti Santiago'da on binlerce öğrenci, eğitim yasalarında reform için miting düzenledi. Eğitim İçin Sosyal Kurul tarafından başlatılan gösterilerde eğitim sisteminin farklı safhalarında bulunan binlerce öğrenci yer aldı. Başkentteki gösterilerde ilk etapta festivali andıran görüntüler ortaya çıktı. Dans eden, davul çalan ve değişik performanslar sergileyen öğrenciler, binlerce pankart açarak ve sloganlar atarak acil eğitim reformu çağrısında bulundu. Sabah saatlerinde başlayan eyleme polis saldırısının ardından çatışmalar başladı.

Eylemden bir gün önce de Şili Eğitim Bakanlığı'nı işgal eden öğrenciler, yaptıkları açıklamada bunun sadece bir başlangıç olduğunu belirtti. Santiago dışında Şili'nin diğer şehirlerinde de reform isteğiyle gösteriler düzenlendi. Ülke çapında toplamda 300 bin kişinin eylemlere katıldığı tahmin ediliyor.

Daha önce hükümet yetkilileri ve Başkan Michelle'ten eğitimde reform sözü alan öğrenciler, bu süreçte daha aktif bir rol üstlenmek de istiyor. Diktatör Augusto Pinochet zamanında özelleştirilen, hala daha pahalı ve düşük kalitede eğitim veren okullarda büyük bir değişim için Başkan Bachelet taahütte bulunmuştu. Mayıs ayında Başkan Bachelet eğitim reformunun ilk bölüm taslağını Kongre'ye yolladı. Taslakta okul fonlarındaki değişim ve özel okullara devlet yardımının sonlandırılması yer alıyor.

Göçmen gemisi battı: 170 kişi kayıp

H. Merkezi: Libya Sahil güvenlik yetkilileri, Trablus'un yaklaşık 60 kilometre doğusundaki Guarakouzi bölgesi açıklarında tahtadan yapılmış bir geminin battığını açıkladı. Açıklamada geminin İtalya'ya gitmekte olduğunun tahmin edildiği ve yaklaşık 200 civarı kişinin gemide bulunduğu açıklandı.

Rus haber ajansı Itar-Tass'ın haberine göre ise denizden 16 kişinin kurtarıldığı bildirilirken, 15 kişinin ise sahil güvenlik tarafından ölü olarak bulunduğu kaydedildi.

Siyah ve beyaz, Gezi ve Ferguson enternasyondur!

ABD'nin St.Louis kentine bağlı Ferguson kasabasında 18 yaşındaki siyahi gencin polis kurşunuyla öldürülmesi sonucu başlayan isyan büyüyor! Siyahilerin 19. yüzyıldan bu yana, ırkçılık ve şovenizmle inişli çıkışlı mücadeleleri isyana dönüştü! 18 yaşındaki gencin katledilmesinin ardından, Amerika'nın Missouri Eyaleti'nde ve birçok bölgesinde halk sokağa çıktı. Ezilen emekçi halk üzerindeki devlet baskısını artık saklayamıyorlar! Halkın gözü, bugün Ortadoğu'da terör estiren IŞİD çetresinin ve katliamlarının üzerindeyken artık bir taraftan da siyahilerin patlak veren isyanında olacak. Şu an Ferguson'da yaşanan isyan dalgası Gezi İsyanı'ndan çok da farklı değil aslında.

İrkçi baskıları, cinayetleri ve söylemleri üzerlerinde en çok hisseden, siyahilerin yaşadıkları bölgelere biraz göz attığımızda tablonun ne denli "karanlık" olduğunu görebiliyoruz. Bugün isyanın başladığı Ferguson kasabasında, nüfusun üçte ikisi siyahiler fakat şehri yönetenler ve hakimiyeti elde edenler beyazlar! Siyah ve beyaz ayrımının en çok yapıldığı yer olan Ferguson'da ekonomik krizden en çok etkilenen ve sefalet içinde yaşayan siyahların durumu 1967'deki rakamlara kadar gerilemiş durumda. "Uyuşturucu operasyonları" adı altında sık sık OHAL bölgesine çevrilen Ferguson'da Afrikalı ve Latin gençler, kitlesel olarak tutukla-

nıp hapisanelere dolduruldu/doldurulmaya devam ediyor. İrkçi bir şekilde halkı ayıran, kategorileştiren Ferguson polisi, Afro-Amerikalıların ve Latinlerin bulunduğu bölgelerde süreklileştirilmiş polis noktaları kurarak aramalar, durdurular ve kimlik kontrolleri ile bölge halkını bezdirmiş durumda.

Ferguson bölgesinde siyahilere yönelik nefret ve baskı o kadar yoğun ki, beyazlarla yolları, mağazaları ve okulları dahi ayrılmış durumda! Polis ablukası altında olan şehirde devlet baskısı çok rahat hissedildiği söylenirken, bir taraftan da burjuva medyanın oradaki olayları tam anlamı ile yansıtmadığını görüyoruz. Nedense yaşanan bu olaylar hiç yabancı gelmiyor bize de! Buradan doğru baktığımızda Gezi ve Ferguson isyanının benzerliği çok rahat anlaşılabilir. Enternasyonalizmin simgesi olmuştur Gezi ve Ferguson! Dilinden, inançlarından, kimliğinden, renginden, ve cinsel kimlik yönelimlerinden kaynaklı ötekileştirilen halkların ortak dili olurken yine bu halka yarınlarını kendi elleriyle inşa edebileceğini öğreten bir noktada duruyor!

Devlet her renkte ve her yerde öldürür!

Çok eski değil, 2008 yılı Yunanistan'da yaşanan Aralık İsyanı da çok farklı bir tablo çizmiyor. Yunanistan'da 15 yaşındaki Alexis'in polis tarafından katledilmesi Aralık İsyanı'nı doğurmuş ve Başkent Atina günlerce savaş alanına dönmüştü. Yine devlet ve polis teröründen kaynaklı yüzlerce yaralı olmuştu. Bugün Ferguson kasabasında siyahiler sadece 18 yaşındaki genç öldürüldüğü için mi çıktı

sokaklara. Tabii ki hayır! Nasıl ki Gezi İsyanı'nda bu halk üç beş ağaç için barikata koşmadıysa, Ferguson bölgesinde de 18 yaşında öldürülen genç için çıkmadı sadece sokağa. Elbette ki etkisi olacaktır, fakat temeline baktığımızda, ezilen bir halkın bir bedende can bulmasıdır Yunanistan, Gezi, Ferguson ve bütün isyanlar!

Kuşkusuz devlet her zaman ve her yerde yine diktatörlüğünü koruyacak ve saldırganlığını arttıracaktır. ABD'nin siyahi başkanı Barack Obama, her ne kadar tatilini yarıda bırakmış olsa da yaptığı açıklamada katillerle halkın "yeniden birleşmeyi denemesi" gerektiğine dikkat çekerek; "Yağma yaparak, silah taşıyarak ve hatta polise saldırarak öfkeye boyun eğmek sadece gerilimi artırır ve kaos getirir. Adaleti iletirmek bir yana, altını oyar" demiştir.

Keza yaşadığımız Gezi İsyanı'nda da çok farklı şeyler olmamıştı. Egemenlerin temsilcisi eski Başbakan R. T. Erdoğan, yoksulluk ve açlığın sınırında yaşayan yani canı yandığı için (çapulculara) barikata koşan bu halka ağzına geleni saymıştı. Sokaklarda ölüm makinesi gibi dolaşan polisine askerine "vur emri" verdiğini avazı çıktıkça bağıarak söylemişti. Zira devletin bekçiliğini kim yaparsa yapsın, halkın geleceğini değil her zaman devletin ve kendisinin çıkarlarını koruyacaktır. Doğallığında hakim sınıflarının göremediği, sokağa sığmayan yığınların öfkesi yeni isyan dalgalarını da beraberinde getirecektir! İşte bu doğrultuda devrimci ve demokrat insanların alacağı tavır isyanların kıvılcımını yangına çevirmek, emeğine ve yaşama hakkına sahip çıkmak olmalıdır! Yunanistan Aralık İsyanı'nda katledilen Alexis, Gezi İsyanında katledilen Ali, Ethem, Abdullah, Mehmet, Ahmet, Medeni, Hasan, Berkin Elvan ve son olarak da Ferguson İsyanında katledilen Michael, halkların özgürlük ve eşitliği için çakan kıvılcımlardır.

Ebola isyanına polisten ateş

H. Merkezi: Yayılan ebola virüsü yüzünden şimdiye kadar 576 kişinin yaşamını yitirdiği Batı Afrika'nın en yüksek ölüm oranına sahip yeri Liberya'nın başkenti Monrovia'nın karantina bölgesi ilan edilmesinin ardından isyan eden halka polis ateş açtı. Açılan ateş sonucu 4 kişi yaralandı. Halk karantina nedeniyle günlük ihtiyaçlarını karşılayamadığını söylüyor.

Liberya'nın yoksul bölgelerinden olan West Point sakinleri bölgeye çekilen dikenli teller yüzünden işlerine gidemediklerini ve yiyecek alamadıklarını söyledi. Bölge sakini Alpha Barry Reuters Haber Ajansına yetkili kimsenin açıklama yapmadığını, dışarı çıkma yasasını, uygulandığı sabah öğrendiğini söyledi. Batı Afrika'da ortaya çıkan ve Gine, Nijerya ve Liberya'da görülen ebola virüsünden ölenlerin sayısı dört ayda 1350'ye ulaştı.

İlk olarak 1976'da Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde ismini aldığı Ebola Nehri yakınında bir köyde görülen ebola virüsü vücut sıvıları yoluyla bulaşıyor. Hastalığın ilk aşamadaki bazı belirtileri; yüksek ateş, baş ve kas ağrısı, mide ağrısı, kan kusma ve kanlı ishal. İkinci aşamasında körlük, böbrek ve karaciğer yetmezliği, vücut içinde ve dışında kanamalar bulunuyor. Hastalığın herhangi kanıtlanmış bir tedavi yöntemi veya aşısı bulunmuyor fakat Dünya Sağlık Örgütü salgınla mücadele etmek için deneysel ilaçların kullanılabileceğini belirtti.

Ateşkes bitti: İsrail saldırılarına kaldığı yerden devam ediyor!

H. Merkezi: Temmuz ayında başlayan ve binlerce insanın katledildiği Gazze'ye yönelik İsrail saldırıları, Kahire'de gerçekleşen görüşmeler süresinde başlayan ve son olarak 18 Ağustos günü 24 saat uzatılan ateşkesin sonlanması ile yeniden başladı.

Hamas'ın 21 Ağustos günü Gazze Şeridi'nden İsrail'in Beerşeba kenti yakınlarına roket attığı iddiası ile başlayan İsrail saldırısında, Refah ve civarına düşen bombalar nedeni ile Şeyh Rıdvan semtinde 3 yaşında bir kız çocuğu ölürken aynı evden 15 kişi de yaralandı. Ardından İsrail

ordusunun Gazze'nin kuzeyinde bir ailenin evine gerçekleştirdiği saldırıda, aralarında çocukların da bulunduğu en az 10 Filistinli yaralandı. Hamas'ın askeri kanadı İzzettin Kassam Tugayları'nın komutanı Muhammed Dayf'ın eşi ve çocuğu da İsrail'in hava saldırısında öldü.

ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ SİLAHININ ÖNEMİNİ KAVRAYALIM!

Proletarya ve burjuvazi arasındaki savaşta ileri ile geri, eski ve yeni sürekli karşı karşıya gelmekte, çatışmaktadır. Sınıf savaşımındaki değişimin sürekliliği içerisinde ileri yeni olan galip gelebileceği gibi, bu değişim seyri her zaman ileriye doğru da gitmeyebilir. Çünkü bu savaşta geri, eski olan her daim bu değişime ve dönüşüme direnirken; ileriye karşı koyar ve onu engellemeye çalışır.

Şurası gerçektir ki, proletarya saflarına gelen birey ancak proleter saflarda burjuva düşüncü tarzıyla mücadele ederek, teoriyi pratikten deneyimleyerek proleter anlayış ve kültürü kazanır, kavrayabilir. Fakat bunu kavramak da yeterli değildir. Sürekliliğin korunup gelişiminin devam ettirilebilmesi için içte ve dışta asla ideolojik mücadeleyi elden bırakmamak gerekir.

Tam da burada devrimci ve proleter saflarda burjuva düşüncü ve anlayışlara karşı mücadelede kullanabileceğimiz en önemli silahlarımızdan birisi **eleştiri-özeleştirilme silahıdır**. Elimizde bulduğumuz bu önemli silah kuşkusuz değişim ve dönüşümümüzü sağlayacak, bizi ideolojik ve politik olarak ileriye taşıyacak bir araç ve anahtar işlevi görür. Ancak sadece bu silahın elimizde bulunması da yetmez, silahın nasıl kullanılacağını bilmek, silaha sahip olmak kadar önemlidir.

Devrimci saflarda eleştiri-özeleştirilme silahının öneminden sıkça bahsedilirken pratikte bu önemin yeterince kavranmadığı da bir gerçektir. Maalesef proleter saflardaki eleştiri-özeleştirilme kültürünün eksikliği ciddi sorunların başında gelmekle birlikte, kolektif bir şekilde aşılması için sürekli üzerinde durulması gereken konulardan birisidir.

Eleştiriden-özeleştirilmeden ne anlamdığımız gelirse; eleştiri sözcüğü Yunanca “kritike (kritik)” deyiminden türemiş; değerlendirme, yargılama ve ayırt etme anlamına gelmektedir. Eleştiri herhangi bir şeyi iyi veya kötü yanlarıyla değerlendirme anlamını kapsadığı halde toplumda bir şeyin sadece kötü yanını gösterme biçiminde algılanır. Özeleştirilme ise, eleştirinin “öz”e, “iç”e dönük yapılması; yani kişinin, grubun, topluluğun kendini eleştirmesidir. Ancak toplumda özeleştirilme de büyük bir zaaf gibi görülmektedir.

Eleştiri-özeleştirilmenin çerçevesi geniş olmakla birlikte herkesin algılayışına, sınıfsal konumuna göre farklılaşmaktadır. Bizim üzerinde duracağımız ise devrimci eleştiri-özeleştirilmedir.

Devrimci saflarda eleştiri bir değiştirilme dönüştürme eylemidir ve devrimci bir görevdir. Eleştiri küçük burjuva düşünce ve davranışların, devrimci temel ilke ve sorumluluk anlayışıyla düzeltilmesidir. Görülmenin görülmesine, anlaşılmanın anlaşılır olmasına, kavranmanın kavratılmasına açık bir davettir. Yoldaşça, devrimci bir uyarıdır ve hatırlatmaya, yol göstermeye, düzeltmeye hizmet eden fikirlerdir.

Bir sorunun, bir olayın, bir sürecin, pratiğin bilimsel olarak aydınlatılması, anlaşılıp kavranmasına ışık tutulmasıdır. Yanlışa karşı doğrunun, kötü olana karşı iyi olanın mücadelesidir. Bir bütün olarak örgütün, bireyin, bir faaliyet ya da sürecin proletaryanın bilimsel bakış açısıyla yani MLM bilimiyle doğru biçimde sorgulanarak, analiz edilerek değerlendirilmesidir.

Eleştirinin ne olduğunu bilmek kadar eleştiride nelere dikkat edilmesi gerektiğini bilmek ve nasıl bir eleştiri yapıldığı da önemlidir. Her şeyden önce eleştiri ciddi bir iştir; dikkatli bir gözlem, kapsamlı araştırma, kafa yorma işler. Biz de eleştiri yaptığımız kişiyi, yoldaşı değiştirip dönüştürmek, onu ileriye taşımak istiyorsak her şeyde olduğu gibi bu konuda da emek vermemiz ve kişinin kendini değiştirip-dönüştürmesi noktasında sabırlı olmamız gerekir.

Eleştiri yaparken önce eleştirilen pratiğin ve düşünce tarzının üzerindeki burjuva ideolojisinin varlığının açığa çıkartılarak deşifre edilmesi, incelenerek sorunun kökenine inilmesi ve yaşanan pratiğin nereye, neye tekabül ettiğinden tutalım da yapılan hatanın ya da eksikliğin bireyde, örgütte yarattığı hasara kadar anlaşılması sağlanmalıdır. Somut, nesnel zemin üzerinden hareket edilmelidir. Eleştiride doğrulardan, ilkelerden taviz vermeden hareket ederken çok yönlü, kapsayıcı, esnek ve kazanıcı olmalıdır; dogmatik, kalıpcı yaklaşılmalıdır. En sert eleştirimiz dahi yapıcı bir niteliğe sahip olmakla birlikte, olumsuzlukları sarsacak kadar da etkili olmalıdır. Eleştirinin esas hedefinin hataları düzeltmek, yetersizlikleri gidermek olduğu unutulmamalıdır. Eleştirimiz insanları değiştirmeye, dönüştürmeye sevk etmelidir. Hatalar, eksiklikler, yanlışlar ve bunun sonuçları karşısında net, açık, kesin bir dil kullanılmalıdır. Kaba, dikkatsiz eleştiri yapılmamalıdır. **Bireyin kavrayış düzeyi, politik-ideolojik seviyesi dikkate alınarak eleştiri yapılmalı, geliştirilmelidir.**

Eleştiri getirilirken kişide güven duygusu yaratabilmesi, kişiye samimiyetin hissettirilmesi gerekir.

Eleştiri kişiselleştirilmemelidir, genelin ve kolektifin çıkarları gözetilerek ve politik yönü esas alınarak yapılmalıdır. Getirilen eleştiriler kişinin, grubun genelini, bütünü mahkum ederek değil; yaşanan sorunun, pratiğin hatalı ve eksik yönleri ve noktaları esas alınarak yapılmalı, olumsuzluklar mahkum edilirken olumluluklar da beraberinde yok sayılıp mahkum edilmemelidir. Tam tersine olumsuzluklar gösterilip ders alınarak olumlulukların büyütülmesi teşvik edilmelidir.

Eleştiri zamanında ve yerinde yapılmalıdır. Geç kalınmış bireyin hastalıklı yanlarının büyümesine ve bir bütün bedenine yayılıp ölümcül bir hal almasına izin verilmemelidir. Aynı şekilde erken bir müdahale yanlış teşhis konulmasına neden olabilir. Bunun için eleştiri doğru

zamanda ve doğru yerde yapılmalıdır. Aksi takdirde üslup ve içeriği ne olursa olsun istediğimiz sonuca ulaşamayacağımız açıktır.

Eleştiri, dışa dönük yapılan değerlendirme değiştirip dönüştürmeye; özeleştirilme ise içe dönük yapılan değerlendirme, değiştirip dönüştürme eylemi, görevidir. Özeleştirilme kendine yönelerek eksik, yanlış, hatalı yanları görüp ona devrimci müdahalede bulunarak yenilenmesi; kendindeki kötüyü, eskiyi atma mücadelesidir.

Ancak özeleştirilme bu bilinçle yeterince yaklaşmadığımız da bir gerçek. Çevremize baktığımızda hatalar, yanlışlar karşısında ayak direyen, kendi gerçekliğine bir türlü gelemeyen, özeleştirilme vermemek için kırk dereden su getirip kendini haklı çıkarmaya çalışan yaklaşımlarla sıkça karşılaşırız. Eleştiri yapılırken çok rahat, hatta bazen pervasızlık düzeyine bile varabilirken söz konusu özeleştirilme olduğunda bir ketumluk başlar. Elbette bu da içinden gelen, ona göre şekillenilen burjuva feodal toplumdan bağımsız değildir.

Burjuva feodal ataerkillik toplumun “en iyi ben bilirim”, “en iyisini ben yaparım”, “ben hata yapmam” anlayışıyla şekillenen birey devrimci saflara geldiğinde eleştiri-özeleştirilme yaklaşımına bilinçaltındaki bu öznelci, tek yanlı, bireyci düşünüş ve anlayış yön verebilmektedir. Ve pratikte eleştirilme gelememe, kapalılık ve özeleştirilme vermektense kaçınma vb. biçimde yansımaktadır. Tabii bu yaklaşımın bir diğer nedeni de kişinin devrimci eğitimdeki eksiklik ve uzaklığıdır da diyebiliriz.

Pratiklerimizden düşünüş tarzımıza, bir hatanın değerlendirilmesine iç çatışmalarımıza kadar çok yönlü ve daha ayrıntılı olarak kendini görebilme, kendine daha fazla müdahalede bulunabilme-yi sağlamanın en önemli aracı özeleştirilme silahını kullanmaktır.

Özeleştirilme de hem karşındakine samimiyetimizi göstermek hem de gerçek anlamda değişim ve dönüşümü sağlayabilmek için tıpkı eleştiride olduğu gibi özeleştirilmenin de nasıl yapıldığı, nasıl kavrandığı önemlidir. Öncelikle kişi gelen eleştirilere açık olabilmelidir. Eleştirilme açıklık beraberinde özeleştirilme yaklaşımı da getirir ve kişiyi geliştirir. Gelen eleştiriler yanlış, hatalı ya da eksik olabilir. Önemli olan burada bizim tutumumuzdur. Gelen eleştiriyi sabırla dinliyor, öfkelenmeyip kendimizi eleştirilme kapatmıyor; yanlışları ayıklayıp eksik olanı tamamlayıp doğruları alabiliyorsak geliştirmiş gibi yoldaşımızı da ilerletebiliriz.

Özeleştirilme, yapmış olmak için, baştan savma ve geçiştirici bir biçimde de yapılmamalıdır. Özeleştirilme anlama, kavrama, değiştirilme ve dönüştürme eylemidir. Baştan savma bir tutumla değişim dönüşüm sağlanamaz. Yine özeleştirilme günah çıkarır gibi de yapılmamalıdır, günah çıkarır gibi yapılan özeleştirilme aslında özeleştirilme savuşturmak, özeleştirilme

KAVGA DA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

İbrahim Kara

Erzincan'ın Refahiye kazasının Resloğlu köyünde doğdu. İnşaat ve fabrika işçiliği yaptığı sırada tanıştı Partizanlarla. İstanbul Anadolu Yakası komutanlarından. İzmir'de 2 Eylül 1980'de devletin kolluk güçleri ile girdikleri çatışmada Ali Geçgel ile katledilirler.

Ali Geçgel

Dersim Mazgirt'in Göktepe köyünde yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğdu. 1975'te mücadeleye başladı. İbrahim Kara ve Ali Geçgel, 2 Eylül Cumartesi günü bir işkenceci polis cinazalandırılması eyleminden sonra İzmir'in Hatay semtinin Arapdere mevkiinde arama yapan polis ekipleriyle çatışmaya girdiler. “Teslim ol” çağrılarına silahla karşılık veren Partizanlardan Ali Geçgel, düşmanın eline sağ olarak geçti, daha sonra polis tarafından yayılım ateşine tutularak katledildi.

Munzur Geçgel

Abisi Ali Geçgel'in cenazesini alıp memleketine gitmek üzere İzmir'e giden Munzur Geçgel gözaltına alınır. Munzur üzerine atılmak istenen suçlamaları ret eder, onun bu direngenliğini sindiremeyen işkenceciler 9-10 Eylül 1980'de onu işkencede katlediler.

2 Eylül Şehitleri

Her biri ülkenin farklı köşesinden geçimini sağlamak için İstanbul'a gelen ve kendi gibi insanların yanına yerleşenlerin bulunduğu bir mahalle olan 1 Mayıs Mahallesi, 2 Eylül 1977'de devletin azgın saldırılarına sahne oldu. 2 Eylül günü, yaptıkları gecekondular yıkılmak istenince gecekondu halkı devrimcilerle omuz omuza vererek direnişe geçti. Otomatik silah, cop ve panzerlerle halka saldıran devletin karşısında devrimciler de halkla iç içe geçmişti. Çatışmalarda açılan ateş sonucunda **Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoglu, Cuma Gül, Hasan Yıldırım ve İsmail Poyraz** isimli Partizanlarla birlikte Hasan Kızılkaya isimli devrimci şehit düştü. **Müzeyyen Keskin ve Hıdır Ulman** adlı yurtseverler ve 8 yaşındaki bir çocuk ve henüz kundakta olan bir bebek de devlet tarafından katledildi.

Dersim Nazımiye doğumlu Hüseyin Aslan, Cuma Gül 1944 Antep, İsmail Poyraz 1944 Dersim Pülümür Tasni Köyü, Hüseyin Çaparoglu ise Malatya doğumluydu.

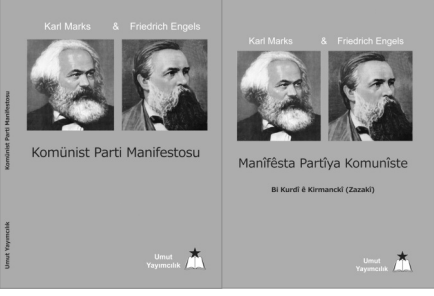
yapmamaktadır. Özeleştirilme de tıpkı eleştiri gibi diyalektik bir yöntemle yapılmalıdır; kendimizi, pratiğimizi bir süzgeçten geçirerek önce analiz edip sonra senteze ulaştırmalıyız.

Unutulmamalıdır ki, genel olarak eleştiri-özeleştirilme hem toplumda hem de kolektif içindeki uzlaşılan çelişkilerin çözüm yoludur. Eleştiri-özeleştirilme bireyin kolektifle kolektifin de kitleyle bütünleşmesini sağlar.

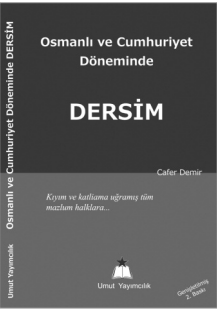
Gül ve Ali insan haklarını öğreniyor

(FİYATI: 7,5 TL)

Komünist Parti Manifestosu Türkçe ve Zazaca çevirileriyle

(FİYATI: 7,5 TL)

Osmanlı ve Cumhuriyet Döneminde DERSİM

Genişletilmiş 3. Baskı

(FİYATI: 20 TL)

Gezi İsyanı

(FİYATI: 12 TL)

Ateşi karanlığın üstüne sürenlere...

(FİYATI: 12 TL)

“Bu görev, sorumluluk hepimizin omuzlarında”

İstanbul: Yaklaşık bir ay önce IŞİD çetesinin Suriye ve Irak'ta halka yönelik katliamına karşı aralarında **Pınar Aydınlı**'nın da bulunduğu birçok sanatçı ve aydın sınıra gitmişlerdi. Sınıra giden sanatçılar, yer yer insanların gerilla birliklerine katıldıklarını, oradaki kadınlara çocukların ve gençlerin savaşın yıkıcılığına rağmen mücadele etmek için direndiklerini gözlemleme şansı buldu. Aydınlar ile bu gözlemlerini paylaşmak ve önümüzdeki süreçte HDP ile birlikte yapacağı çalışmalarının ayrıntılarını öğrenmek için bir röportaj gerçekleştirdik.

- Siz de sınıra giden sanatçılar arasındaydınız. Bize gözlemlerinizden, yaşadıklarınızdan bahsedersiniz?

- Rojava'ya 19 kişilik bir ekiple gittik. Bu ekibin içerisinde birçok sanatçı arkadaşım vardı. Rojava sınırından geçerken inanılmaz bir heyecan ve kaygı vardı hepimizde. Çünkü neyle karşılaşacağımızı bilmiyorduk. Fakat bir o kadar da kararlıydık gitmeye. Bölgeye gittiğimizde hava sıcaktı, 47-48 dereceye yükseliyordu. Fakat bu ve daha birçok zorlu hayat koşullarına rağmen oradaki umudu, direnci ve kararlılığı çok net görebiliyorduk! Savaşın içinde olmak ne demektir, savaşın içinde yaşam koşullarını nasıldır orada gördük.

Size bahsetmem gereken en önemli konu, halkın inancı, kararlılığıdır. Bakın, bu başka bir şeye benzemiyor. Kürt halkı orada bizimle birlikte sınıra kadar yürüdü. Asker vardı, teller vardı, karşıda IŞİD çeteleri vardı. Ama herkes bu

yürüyüşe katıldı. Öyle bir an geldi ki, bir köy dolusu genç, kadını erkeği ile yaklaşık 300 kişi ve belki de daha fazlası o sınırdan geri dönmedi. Ayakları ve yürekleri onları YPG saflarına götürdü. Bizlere sloganlarla ve zafer işaretleri ile veda ederek sınırı geçtiler. Aileleri ise onların arkasındaydı ve alkışlarla, zılgıtlarla uğurladılar onları. Bu an gerçekten unutulmaz bir an oldu. Hele çocukların sınıra uğurlayan anaları gördükçe...

“Öyle ya da böyle öleceğiz, savaşarak ölmek istiyorum”

- Biz de 300 gencin sınırı geçerek savaşa katıldıkları haberini aldığımızda heyecanlanmıştık gerçekten. Orada başka ne tür durumlarla karşılaştınız?

- Orada her an benzer durumlarla karşılaşıyorduk. Bizim gittiğimiz ilk gün konser olacaktı ve tam sahne kurulurken iki tane YPG şehidinin haberini aldık. Tabii konser olmadı, ama şehitlerin geleceğini ve ailelerine verileceğini öğrendiğimizde hepimiz gittik. Cenazeleri aldık ve ailelere teslim ettik. Analar çocuklarını gözyaşları içerisinde ama bir taraftan da zılgıtlar eşliğinde uğurladılar. Tüm bu yaşananlara rağmen insanlar inancından ve kararlılığından hiçbir şey kaybetmiyorlardı.

Beni orada en çok etkileyen olayı da anlatmak istiyorum. Orada 13 yaşında **Diyar** isimli bir hevalle tanıştım. Diyar, 18 yaşında olduğunu söyleyerek gerilla saflarına katılmış ve sonrasında oradaki gerillalar onun 13 yaşında ol-

duğunu öğrendiklerinde geri göndermişler. Kızsa da, küsse de Diyar geri dönmek zorunda kalmış. Ama o günden bu yana Diyar üzerine giydiği gerilla kıyafetini hiç çıkarmadan sınırdan doluşup duruyor. Bu haldeyken tanıştık biz onunla. Ondan sonra da ben oradan dönene kadar ayrılmadık birbirimizden. Bir sohbetimiz sırasında Diyar'ın “Öyle de öleceğim, böyle de öleceğim. Ama savaşarak ölmek istiyorum ben heval” sözlerinin etkisinden hala çıkabilmiş değilim. Aslında Diyar'ın bu sözleri savaşın gerçekliği idi!

Bir de Diyar heval bana savaş sırasında da olsa çocuğun hala çocuk olduğunu hatırlattı. Evet Kürt çocukları er-ken büyüyor, büyümek zorunda kalıyorlar ama mesela Diyar'ın rüyalarını süsleyen bir bisikletmiş... Orada ona bir bisiklet almaya karar verdik ve o bunu duyduğunda sevincini görmeliydiniz. Tüm gece uyumadı, tabii bizi de uyutmadı.

“Dayanışmayı büyütelim”

- Önümüzdeki günlerde HDP ile Êzidilerle dayanışmak için bölgeye gideceğinizi öğrendik.

- Evet yine gidiyorum ve herkesin de gitmesi, oradaki atmosferi yaşaması gerektiğini düşünüyorum. Herkesin elinden gelen bir şeyler vardır muhakkak. Ben de elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bu konuda HDP ve özellikle yurtsever arkadaşlar en çok emeği harcıyorlar. Haklarını vermek gerek ama hepimizin bilmesi gerekir ki, bu görev sadece onlara değil hepimize aittir. Bu sorumluluk hepimizin omuzlarında. Bugün orada olmanın anlamı; Êzidi halkına, Kürt halkına ve Alevilere karşı yürütülen bu imha inkar ve asimilasyon politikasına karşı bütün halkların dayanışmasını büyütme. Unutmayın ki dün, Berkin'i, Ethem'i, Ahmet'i ve bütün Gezi şehitlerini vuran zihniyetle, bugün Ortadoğu'da katliam yapan zihniyet arasında hiçbir fark yoktur. Bütün halkımızı ortak bir dil değil ortak bir ses çıkarmak için bulduklarını yerlerden ses çıkarmaya, harekete geçmeye ve dayanışmayı büyütme davet ediyorum!

YARALI BİR ÇİFT YÜREK

yüreğimize acı yüklemişiz
ışığın doğuşu adına
Rum, Süryani, Kürt, Ermeni
yeryüzünde her renkten
insanlardık
kanı emilen vurulan
iliklerine kadar
sömürülen
zaman zaman
dilimize zincir
sevdamıza pranga
vurdular

ölüm fermanı yazılmış
Mezopotamya halklarına
bu umutsuzların karanlığıdır
insanlık ırmağında
büyük bir zihin
kirlenmesi

(...) gafletinde
ölüm rüzgarla fısıldaşır
sırtlanlar kanlı planlar
peşinde

o gün iyi çocuklar
ateşin üstünde oturan
cahillerdi
karanlık yüzler iş başındaydı
ya sev ya terk et
diyenlerdi
onlar insanlığa
yabancılaşanlardı

Bak gülümsüyor Hrant
gözleri ışık saçıyor
ölüm çaresiz ve sefil
viedansız kara yüzler
ölüm emri akıyor
durgun bakışların

utancı altında
sokaklar sessiz
güvercinler tedirgin
ey namerdin kurşunuyla
fırsatı bekleyen
kalleş ölüm

(...) onun yürek sevdasını
bu coğrafyada vurdular
Bir kurşun çıkar
faşistin namlusundan
vurulur Hrant yüreğimiz
bir iken milyonlar olduk
Agos'un önünde
boyu boyunca uzandık

Ayağımızda tabanı
delinmiş
bir çift ayakkabıya
vurulan hrant değildi
insanlığın kendisi oldu
1915'te olduğu gibi
sürgünlerle
Açlıkla
ölümle terbiye edilen
Mezopotamya çocukları

**Erzurum H Tipi
Hapishane'den (Azad)
Mehmet YAMAÇ**

UKRAYNA: Liberal “sol”un çöküşü

Svetlana Tsiberganova*

Çoğu insan Ukrayna toplumunun bu kadar kısa bir zaman içinde şovenist saldırgan propagandaya boyun eğerek, “savaş barıştır”, “özgürlük köleliktir”, “demokrasi hakların kısıtlanmasıdır”, “ifade özgürlüğü suskunluktur”, “mağdurlar kendi başlarına yanıp öldüler” gibi ilkelerle yaşamaya başlaması karşısında umutsuz bir şaşkınlık içinde.

Ancak görüldüğü kadarıyla hiçbir şey bizi artık şaşırtmamaktadır. Eğer Ukrayna sol hareketinin tarihini irdelersek, yukarıda ifade edilen bir dolu kinizm ile bezenmiş ilkenin, Ukrayna milliyetçiliğinin özü olduğu anlaşılır. Dahası, şovenizme boyun eğmeyenler de çoğalmaktadır. Peki neden liberal “sol”cular Maiden Meydanı’nda (Bağımsızlık Meydanı) yer aldılar? Neden “Moskova-lara kılıç”, “düşmanlara ölüm” gibi sloganları, AB bayrakları altında atan Ukraynalı milliyetçiler, bunlar için (liberal “sol” kastedilmekte ÇN.) “halk” oldu? Buna karşın ülkenin güneydoğusundaki yurttaşların, “Ülkem Ayağa Kalk” marşı bunlar için “Sovky-kürek”, “Hayvanlar”, “Kolorado Böcekleri” oldular? (Bu aşağılayıcı tabirler, Sovyet yanlılarına ve Turuncu Devrim döneminde mücadele eden doğu bölgesi halkına karşı milliyetçiler tarafından kullanılmaktadır.-ÇN.)

“Sol”cular, Maiden Meydanı’nda anti-komünist retoriğe hiç mi dikkat etmediler? Ya da meydanlarda savundukları sosyal politikalar karşısı reformları, iktidar olduktan sonra hayata geçirmelerine ve şimdi hala uygulamalarına da mı dikkat etmediler? Diğer taraftan sosyal bir program ortaya koyanların karşı saldırıya uğramalarına ve karşıt tüm düşüncelerin bastırılmasının savunulmasına da mı dikkat etmediler? Din adamlarının ortaçağ Ukrayna’sından kalma, “kadını erkeğin yardımcısı” ilan etmeleri de mi dikkatlerini çekmedi? Bütün bunlar belirgin işaretler değil miydi?

“Sol”cuların Maiden Meydanı’na katılmaları enigmalarını, geçen kış meydanında kızıl bayrağın kalabalıklar tarafından ayaklar altında ezilmesini gösteren resmi görene kadar çözmeye çalışmışım. O zamandan itibaren her şey daha açık olmaya başlamıştı.

Yıllarca komünist sembolleri ortadan kaldırmaya çalışan, solculara küfür eden, oligarkların ve milliyetçilerin rejimini savunan bu liberallerin Ukraynalı milliyetçilerden hiçbir farkları yoktur. Bunlar Sovyet geçmişe karşı anti komünist retoriği en uçta destekleyenlerdir. Dahası eğitime ve tarih biliminin içine sol karşıt ifadeleri yerleştirerek kitleleri ve işçileri sosyalizm düşüncesinden uzaklaştırmayı ve milliyetçiliğin yayılmasını sağladılar.

Daha ne kadar 1 Mayıs örgütlenme komitelerinde komünist enternasyonalin ve işçi hareketinin en temel sembolü olan orak çekiçli kızıl bayrağı savunmalydım? Kimileri, liberallerin ve milliyet-

çilerin korkutulmaması için bayrak sembolünün uzak tutulmasını savunuyordu. Aynı zamanda meydanlarda var olan anarşist siyah-kırmızı bayraklar kendilerini meşgul etmemekteydi. Ki bu bayrak insanların yüzde yüzü tarafından eylemlerin etkili gücü olan aşırı milliyetçi **Bandera** hareketiyle bütünleştirildi.

Sekter marjinal “sol”, Ukrayna’da yükselen asıl tehlikenin milliyetçilik olmasını göz ardı ederek, son birkaç on yıldır “Mutlakiyetçi Stalinistlere” karşı mücadeleyi esas aldılar. Burada karşılaşılan despotluk, Ukrayna Komünist Partisinin (UKP) yerel komitelerinde dahi görülmemektedir.

Özde, Ukrayna “anarşistleri, turnak içinde yazmamak elde değil” ve liberaller Ukrayna milliyetçiliğinin daha “şakasını yapmadan” kuyruğuna takıldılar. Bu “Euromaidan” sürecinden çok öncesine denk gelmektedir.

Doğu Ukrayna’da binlerce yaralı ve katledilen yurttaşın gözlerini kapamaları şaşkınlık yaratmamaktadır. Onlar, Avrupa sermayesi desteğini kaybetmekten korkmaktadırlar. Bir tehdit unsuru olarak gösterdikleri, “Svoky-Sovyet destekçileri”nin ölümleri için hiçbir şey yapmamaları, herhangi bir savaş karşısı barış örgütünün karşı durmasıyla kendilerinin tehdit haline gelmeleri, onlar için trajik olacaktır. Sağ karşısında yenilmekten ve kendilerine yönelik histerik eleştirilere maruz kalmaktan korkuyorlar. Ukrayna devletinin yapılan tüm savaş karşısı eylemlerin Kremlin destekli olduğunu açıklamasından bu yana, “Rus gizli servisinin ajanları” olarak damgalanma ihtimalinden korkuyorlar.

Aksi halde “bir savaşın tehlikeleri” için düzenlenecek yuvarlak masa toplantısı için fon almak çok kolay. “Duydunuz mu? Savaş var!” Acaba bununla ilgili bir kongre organize etmek için Avrupa’dan fon mu alsak?

Luhansk’dan (Doğu Ukrayna şehri) gelen her iki otobüsten biri, Ukrayna ordusu ve aşırı sağcı militanların saldırısına uğramaktadır. Bunu da kendilerine silah ve çelik yelek almak için para ayarlayan Kiev’in “özgürlükçüleri” için yapmaktalar.

Daha feci olan ise, sözde “anarşistlerin” Nazilerin emri altında, katillerin yanında “Azon” ve “Donbass” birlikleri içinde açıkça savaşmalarıdır. Bunlar,

Ukraynalıların katledilmesinden böbürlenilen İsveçli ırkçılardan eğitim aldıkları için onur duymaktadırlar.

Masum yurttaşların, kadınların, çocukların, yaşlıların ve işçilerin katledilmesine karşı, savaşın durdurulması için taleplerinin internet sayfalarına yüklenmesi neden bunlar için Putin’i veya otonomcuları desteklemek anlamına geliyor? Gerçekten son zamanlarda “Heavenly Hundert”i (Maiden Meydanı’nda hayatını kaybedenleri ifade eden birim ölçüsü, ki bu Ukrayna yüzölçümü kutlayan aşırı sağcı militanlara yemek götüren hiçbir liberal “sol”cu arkadaşımın; ne Ukrayna ordusunun ve aşırı sağcıların yaptıklarına karşı kinayıcı tek bir kelime ve eleştirel bir bakış; ne de hayatını yitirenler için tek bir sempati ifadesine rastladım. Savaş suçları için ortaya koydukları gerekçe, Donbass’ta (Donbass, geçen Mayıs ayında yapılan halk oylaması ile otonomluğunu ilan eden, güneydoğu Ukrayna’da Donetsk ve Luhansk’ten oluşan bölge) ki insanların çeteleri kovmayı, halk oylaması ile savaş sebepleri olduklarıdır.

Peki, böyle bir “sol”cunun düşüncesi ile ortalama bir fanatik milliyetçinin düşünceleri nasıl farklılaşmakta?

Samimi olalım.

Ancak daha iğrenç olan ise, liberal “sol”un, içinde pek çok yoldaşımızın da bulunduğu, Ukraynalı politik tutuklular ve mülteciler karşısındaki tavrıdır. Haksız bir biçimde tutuklanan binlerce tutuklu, kendi ekonomik çıkarları için çalışan liberal “insan hakları savunucuları” tarafından desteklenmemektedir. Maidan aktivistlerinin ilkesi; kendi insanlarımız için her şeyi yapacağız ama başkaları için “yasa ve ceza” uygulansın! Kıyımları, kaçırma olaylarını, darp suçlarını başkalarının üzerine atıyorlar ve bunları da savaş karşıtlığıyla gerekçelendiriyorlar. Eğer bu anarşizm olarak görülüyorsa, o zaman faşizm nedir?

Şu an yurdum olan Donbass’ta bulunuyorum. Her gün ve bazen de geceleri silah sesleri geliyor. Bütün şehirde silahlı adamlar bulunuyor. Ancak uzun süredir devam eden zorlu ve yoğun işlerin ardından daha huzurlu hissediyorum. Kiev’deki Borotba bürosunun basılmasından, Harkovo’daki kitlesel gözaltılardan sonra (ki çoğu ile iyi arkadaş

olduk), arkadaşlarıma yapılan saldırılardan sonra, hem yoldaşım hem de eşimin Ukrayna polisi ve gizli servisi tarafından gündüz gözüyle, şehrin orta yerinden kaçırılma girişiminden sonra ilk defa huzurlu hissediyorum kendimi.

Pek çok insan, barış savunucusu –ki bunların bazıları da belki de apolitikler- Ukraynalı ve dünyanın farklı ülkelerinden insanlar bizimle dayanışma içindedir. Ancak liberal “sol”cuya göre bugün için muhalefetin desteklenmesi delice görünmektedir. Bunlardan hiçbiri UKP üyesi olan Vyacheslav Kovshum’un katledilmesinden bahsetmediler. Bunlar için, Naziler tarafından öldürülen bu kişi sadece “burjuva” UKP üyesi biri, belki de insan değildi. Hem Naziler Maiden Direnişi içinde “ilerici” militanlardı! Bunlardan hiçbiri, Volnovakha şehrinde yoldaşımızın kaçırılması ve Marioupoli’de gazeteci Sergei Dolgov’un katledilmesine dair tek bir kelime dahi etmediler. Benzer şekilde Harkovo’da, Odessa’da ve Donbass’ta katledilen sağ rejim muhalifleri için de sağır dilsiz kesildiler.

“Sol”un, çocuklarının ve eşlerinin seferberlik kapsamında zorunlu orduya alınmasına karşı, kadınların ve annelerin mücadeleleriyle Doğu Ukrayna’daki direnişe dayanışmada bulunacağını ve savaş karşısı yapılan eylemlerde yer alacağını umut ediyordum. Ama ne diyeceksin? Kendilerine komünist diyemeyecek kadar onursuz olanlardan ne bekleyebilirsin? Yönü belli olmayan “sol”a kendini bağlayanlardan, hiçbir sorumluluk almayan vicdansız liberallerden, emre amade Nazilere ve oligarklara hizmet edenlerden ne bekleyebilirsin?

Umut; insanlık ve samimiyetin olduğu insanlarda. Biliyorum ki bunlar çok.

Son zamanlarda meydana gelen olaylar, asker annelerinin ve eşlerinin protesto eylemleri, Ukraynalı işçilerin parlatılmış marjinal sola ihtiyacının olmadığını gösterdi. Ukraynalı işçilerin ihtiyacı, “ilericilik” kelimesine karşı dalgacı ve alaycı bir şekilde karşı duran cesur ve ideolojik komünistlerdir. İşçilerin, yanlarında duracak ve işçi sınıfından korkmayanlara ihtiyacı var. Kendilerini örgütleyecek ve eğitecek komünistlere ihtiyaçları var. “İşçilerle nasıl sohbet ederim de bana bizi rahat bırak demeyecekler” diye soranlara ihtiyaç var. İşçilerin kendilerini insan gibi gören, oligarkların “quilted jacket” (Sovyet askerlerinin giydiği bir tür kaban ve bu tabir aşağılama amaçlı kullanılmakta ÇN.) ile onurlarını hedef alan ezici propagandasına karşı duranlara ihtiyacı var. Böyle insanları tanıyorum. Ve daha da çoğalmaktalar. Gelecek bunların olacaktır.

* Svetlana Tsiberganova’nın makalesi İngilizce olarak 12/8/14 tarihinde Ukraynalı örgüt “Borotba”nın internet sitesinde (www.borotba.org) yayınlamıştır. Türkçe’ye çevirisi Vathi Kokkino adlı internet sitesinin (vathikokkino.gr) 20/8/14 tarihli Yunanca yayımından yapılmıştır.

“HES’ler yaşamımızı zindan etti!”

Mersin/Tarsus: Devlet halkı kendine daha fazla kul köle etmek, daha fazla sömürmek ve daha fazla kâr elde etmek için yeni politikalar üretip bunları hayata geçirerek, insanların daralmış yaşamlarını daha fazla daraltarak zindan bir hayat sunuyor. Bu politikalarından birisi de HES (Hidroelektrik Santral)ler. Dört bir tarafı ağaçlarla, yeşilliklerle ve akarsularla çevrili olan Anadolu ve Mezopotamya’da devlet emperyalist sömürücü şirketlere peşkeş çekmek için halkın yaşam alanlarını yok etmeyi göze almış durumda. Bilindiği gibi hidroelektrik santraller (HES) daha fazla elektrik enerjisi elde etmek amacıyla nehirlerin ve akarsuların üzerine kurulup, suların tüm enerjisi ve işlerliğini enerjiye kullanıyor. Durum böyle olunca akarsuların etrafında çevrili olan yaşam alanları hızla yok oluyor, ağaçlar, çiçekler kuruyor, köylülerin ihtiyacı olan sulak alanlar kuruyup hayvanları ve yetiştirdiği ürünler telef oluyor.

Ülkenin dört bir yanında Dersim’de, Karadeniz’de, Ege ve Akdeniz’de HES’lerden mağdur olan halk, yaşam alanlarının daha fazla yok olmaması için mücadele veriyor. Bugün bu mücadeleden başarı sağlayıp HES yapımını durduran yerler, aynı zamanda bu mücadeleden yılmayıp halen HES’lere karşı usanmadan mücadele eden yerler var. Bu HES’lere karşı mücadele eden, yılmayıp birleşen ve sonuna kadar mücadele etmeyi görev edinen yerlerden birisi de Tarsus’un **Boğazpınar köyü**.

Karasu nehrinin üzerinde kurulu olan bu köy, yaklaşık 3 yıldır HES’lere karşı mücadele yürütüyor. HES’in onlara ne gibi zararları olduğunu, HES’ten önce nasıldı, şimdi nasıl diye sorduğumuz köylüler, durumlarını ve gördükleri zararları bizlere ayrıntılı anlatıyorlar.

HES Narın Dikeninden Çok Canımızı Acıtıyor

Boğazpınar köylülerinin HES’le tanışması, yaklaşık 3 yıl önce ANS grup adlı bir şirketin temsilcilerinin köye gelip halkı kandırmasıyla başlamış. Şirketin temsilcileri köylüyü etraflarına toplayıp “eğer HES’in kurulmasına onay verirseniz çok para kazanırsınız, aynı zamanda gençleriniz iş sahibi olur ve topraklarınız daha verimli olur” diyorlar. HES’i öğrenen köylüler “peki biz su ihtiyacımızı nereden karşılayacağız” diye soruyorlar. Şirketin temsilcilerinin yalanı hazır “Hayvanlarınız bitkileriniz

ve içmeniz için size bir miktar can suyu bırakacağız” diyorlar.

Köylülerin çoğu bu yalana kanıp HES’in kurulmasına onay veriyorlar. Ve bunun sonrasında şirketin yalanları ortaya çıkıyor. Birinci kurulan **Gök-Hes**, köyde ve çevresindeki yaşam alanlarını altüst edip su kaynaklarının kurumasına, bataklıkların oluşmasına yol açıyor, sivrisinekler artıyor, köyde yetişen meyve ve sebze eskisi gibi verim sağlayamıyor. Köyde nem, sıcak ve rutubet artıyor. Verilen sözler ise yerine gelmiyor. Şirketin sözünü ettiği can suyu ne hayvanların ne bitkilerin ne de insanların ihtiyaçlarının karşılanmasına yetiyor.

Verilen iş sözünün ise sadece HES yapımında çalışmak için olduğu ortaya çıkıyor. HES’in yapımında çalışan köylüler, HES bitince işten çıkarılıyor ve eski yaşamlarına kandırılmış şekilde geri dönüyorlar. Bunlara dayanamayıp göç edenler oluyor fakat kalıp mücadele edenler de var.

İkinci HES’in yapımının başlayacağını duyan köylüler buna karşı çıkıp eylemler yapıyorlar. Hukuksal olarak ve direniş yolundan haklarını arayan Boğazpınar köylüleri, şirkete açtıkları davalarda mağduriyetlerini göstermek için vargüçleriyle çabalıyorlar. Haklı olmalarına rağmen birçok kez şirket tarafından davalık olan ve çoğu köylünün hapis cezasıyla yargılanmalarına şahit olan köylüler davalarını sürdürmekte sonuna kadar kararlı.

Üç yıldır mücadelelerini daha da büyüten köylüler seslerini duyurmak, daha fazla destek almak ve diğer HES mağduru olan bölgelerdeki insanlarla dayanışma kurmak için festival yapıyorlar. Bu yıl 3.sü düzenlenen **Karasu Kültür Festivali**’ne gittiğimizde gördüğümüz tablo bize mücadelenin ne kadar gerekli ve anlamlı olduğunu bir kez daha gösterdi. Köydeki insanlar HES’e

karşı tek yürek birleşmiş durumda. Bunu, köyün duvarlarında HES’lere karşı yapılmış yazılmalarda da görmek mümkün.

Boğazpınar halkına HES hakkındaki düşüncelerini, ne getirip ne götürdüğünü, zararlarını ve onlara karşı ne yapılması gerektiğini sorduk. “HES’leri yapmak için geldiklerinde bir şey bilmediğimizden ötürü kandırıldık ve kabul ettik. Bilgisizliğimizin faturasını ağır ödüyoruz. Meyvemiz, sebzemiz, hayvanlarımız bölgenin en verimlileriydi. Karasuyu’umuz nehrimiz kırmızı pullu alabalığıyla meşhurdur ve köyde herkes mutluydu ta ki HES inşa edilene kadar. HES inşa edildikten sonra meyvelerimiz ve sebzelerimiz verimsiz, hayvanlarımız iyi beslenemez oldular. Su kurudu, bataklıklar oluştu ardından nem, sıcak ve rutubet bastı. Sivrisinekler hayatımızı felç etti. Köy eskisi gibi bereketli olmadı. Biz artık bunlara dur demek için mücadele etmek istiyoruz ve bu mücadelemiz hakkımızı alana dek sürecek” diyorlar.

Biz köylülerle konuşurken içimize dokunan ve dikkat çeken laf köy halkından birinin “HES nar ağacının dikeninden çok canımızı acıtıyor” demesiydi. Gördüğümüz, konuştuğumuz bütün köylüler HES’lere karşı ve mücadeleden yana. Artık bundan başka şanslarının olmadığını biliyorlar.

Hepimizin özlemine çektiği gürültüden patırtıdan uzak, rahat, sakin ve huzurlu bir yaşam için doğayla baş başa bir hayat sürmek. Fakat sömürü sistemi bugün dayattığı politikalarla bunlara dahi izin vermeyip bütün yaşam alanlarını kendi menfaatleri için yok etmeye çalışıyor. Bizlere mücadele etmekten başka bir seçenek kalmıyor ve biz mücadelenin ne kadar gerekli olduğunu Gezi’deki gibi, Rojava’daki serhıldan ve Filistin’deki intifada ruhunda olduğu gibi bugün Boğazpınar’da görüyoruz.

Tutsak Partizanlar’dan SÜTAŞ’a boykot çağrısı

H. Merkezi: Sendikalı oldukları için işten çıkarılan SÜTAŞ işçilerinin, SÜTAŞ ürünlerini boykot kampanyasını sahiplenen Tutsak Partizanlar, gazetemize konu ile ilgili yaptıkları açıklamayı gönderdiler. “**Direnen işçileri destekliyor, SÜTAŞ ürünlerini boykot ediyoruz**” diyen Tutsak Partizanlar, “Sendikaya üye oldukları için işten

atarak işçilere kefaret ödeten SÜTAŞ patronu, bu icraatı sürecinde TÜSİAD’ın başkanıydı. Büyük burjuvalar diye ‘estetize’ edilse de esasında emperyalist sermayenin uşağı kompradorların kulübüdür, TÜSİAD; SÜTAŞ patronu Muharrem Yılmaz da bu uşaklar kulübüne başkanlık ediyordu” dedi.

İşçilere yönelik saldırılarda kolluk

kuvvetinin direnişe yönelik baskılarına da dikkat çeken Tutsak Partizanlar, açıklamalarını “Hapishanelerde bulunan Tutsak Partizanlar olarak ‘SÜTAŞ ya işçileri geri alacak ya da batacak’ diyen, bu irade ve kararlılığı gösteren direnişçi işçilerin boykot çağrısını sahipliyor, bütün emekçi halkımızı boykotla direnen SÜTAŞ işçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz” şeklinde sonlandırdılar.

Ne Ören ne de Ölen Bayan... Tek yol Diren Bayan!

AKP’ye yakınlığı ile bilinen Takvim gazetesinin, bu “yakınlığı” sadece AKP yandaşlığı ile sınırlı değil. Takvim’in bu “yakınlığı”; AKP’nin kadın düşmanlığı politikalarını, sayfalarında ve internet sitelerinde kendi “özgün buluşlarıyla” da sürdürmesinden de belli oluyor. Takvim gazetesi kendini çok zeki buluyor besbelli ki, ilkokul öğrencisi triplerinde esprilerini gazetesine taşıyabiliyor. Ancak bu kez de “zekası”, ülkemizde devlet desteğiyle öldürülen binlerce kadının kanıyla bezenen kadın düşmanlığından muzdarip olduğundan bizim de onlara söyleyecek bir çift sözümüz var.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul-Besiktas’ta Ören Bayan’ın eski sahipleri Jak ve Georgia Karako çifti evlerinde öldürülmüş halde bulundu. Bu cinayeti, evin hizmetçisinin işlediğinin iddia edildiğini iddia eden (ki haberde geçen “Caninin sosyetik çiftin hizmetçileri olduğu iddia edildi” şeklindeki ifade tarzı, ev işçilerini hedef gösteren ayrı bir falso, ama konumuz bu olmadığı için sadece değinelim istedik) Takvim; zeka sınırlarını zorlayan bir başlık atıyor haberine: **Ölen Bayan!**

Çok mu mutlu oldun Takvim? Çok mu hoşuna gitti kadının katledilmesi? “Sosyetik” camianın bir haberini böyle sergileyerek en çok tıklanan, en çok okunan gazete olunca, kendinde öldürülen kadınlarla dalga geçme hakkını nereden buldun?

Aslında Takvim, sadece bu olaydakilere ilgilenmiyor. Öldürülen kadınlarla ilgili bu kadar rahat ve bu kadar pervasız bir şekilde “Ölen Bayan” başlığını atarak, kadın cinayetlerini sıradanlaştırılmaya çalışıyor. Kadın düşmanlığını bu kez düşük zeka seviyesindeki bu manşetiyle ortaya seriyor. Ama unuttuğu bir şey var ki, o da, Ören Bayan’ın Gezi İsyanı’nda Diren Bayan’a dönüşümünü tamamlamış olduğu. Tava-tencere çalanımızdan sapanlımıza, barikat başındakimizden isyanın tüm yaşam alanlarında yerlerini alanlarımıza kadar biz isyanı ve direnişi “ördük” aslında! O yüzden bu direnişi örmedeki deneyimlerimizle, Takvim’in başına da bir gün “kadın çorabı” örüp geçireceğiz!

(Bir YDK’lı)

Gülsuyu'nda dayanışma kampanyası

Şengal'de IŞİD soykırımından kaçan Êzidilerle dayanışmak için Gülsuyu Güzelleştirme Derneği'nin de içerisinde olduğu **Maltepe Yardım-İlaşma Platformu** kuruldu.

Yardımlaşma Platformu 1 Eylül Dünya Barış Günü'ne kadar yardımları Êzidilere ulaştıracak şekilde çalışmal-

rını sürdürüyor. Bu eksende Gülsuyu Mahallesi Nurettin Sözen Parkı'na ve Maltepe Merkez Meydanı'na dayanışma çadırları kuruldu. Gülsuyu halkının yoğun desteği devam ederken kampanyayı büyütmek amacıyla Gülsuyu ve Maltepe merkezlerine pankartlar asıldı. Gülsuyu mahallesi Çar-

şamba Pazarı girişine yardım çadırı ve stant açıldı mahalle halkı kuru bakliyat ve para desteğinde bulundu. Ayrıca toplanan para ile en çok neye ihtiyaç varsa onlar karşılanacak. Bu kampanyayla ilgili yapılan çalışmaları takip etmek ve yardımda bulunmak isteyenler için "**Gülsuyu Postası**" Facebook sayfasıyla iletişimde kurulabilir.

(Gülsuyu ÖG okurları)

Şengal için dayanışma

İzmir

* Özgür Gelecek gazetesinin başlatmış olduğu Şengal'e yardım kampanyasıyla beraber biz de **Yeni Demokrat Gençlik** olarak alanımızda bir toplantı gerçekleştirdik. Toplantı ekseninde yaz sürecini değerlendirdik. YDG'nin emek kampanyası sürecinde alanımızdaki yoldaşların süreci göğüslemesi durumunun önemli olduğunu ancak yine de yetersiz kaldığı tartışmalarda ortaya çıktı. Aynı zamanda yaz süreci başlamadan önce alanda tartışmasını yürüttüğümüz eğitim çalışmalarının pratikte karşılığının bulunmaması ve inisiyatifli yoldaşların alanda olmadığı zaman faaliyetin sağlıklı bir şekilde yürütülmemesinin sorunu olduğu anlaşıldı.

Ayrıca Özgür Gelecek gazetesinin başlatmış olduğu Şengal halkıyla dayanışma çalışması konusunda neler yapabileceğimizi tartıştık. Gazetenin dağıtılmasının YDG olarak sahiplenilebileceği, farklı mahallerde dağıtım merkezi yerlerde stant açılabilmesi konuşuldu. Yine faaliyetimizin daha güçlü olduğu mahalle ve semtlerde bir eylem örgütlenilebileceği üzerinde duruldu.

* 21 Ağustos Perşembe günü Menemen Asarlık Mahallesi'nde gazete dağıtımını örgütledik. Yine toplantıda alınan kararımız ekseninde önümüzdeki günlerde Narlıdere'de stant çalışması ve mahallelerdeki gazete dağıtımımız devam edecek.

İstanbul

* **1 Mayıs Mahallesi:** Artan uyuşturucu kullanımına ve Rojava ve Şengal'de IŞİD çetesinin katliamlarına karşı duyarlılık yaratmak için kitle çalışması ve yazılmalar gerçekleştirildi. "**Şengal'de düşene, dövüşene bin selam**", "Diren Şengal, 1 Mayıs seninle", "**Uyuşturucuya çeteleşmeye geçit vermeyeceğiz**" yazılmaları yapıldı.

* **Nurtepe:** Şengal'de temel gıda ihtiyacı bulunan binlerce Êzidi için Nurtepe ve Güzeltepe Mahallelerinde gazete dağıtımını yapıldı. Özgür Gelecek Gazetesinin gazete gelirini Şengal'deki IŞİD terörü altındaki Êzidilerle dayanışmak adına Şengal'e gönderecek olmasıyla beraber Nurtepe ve Güzeltepe'de esnaf ve evlere gazete dağıtımını yapıldı.

* **Kadıköy:** 23 Ağustos günü Kili-se Meydanı'nda gazete standımızı açarak dağıtım yaptık.

16. sayfadan devam: "Savaş devam etmeli"

- Burada (Amed'de) nasıl yaşıyorsunuz?

- Burada çok mutluyuz. Barınma ve yiyecek sorunumuz yok. Çocuklarımıza çok iyi bakılıyor. Orası güvenli olmadığı için gitmek istemiyoruz. Sorun olmasa elbette evlerimize gitmek istiyoruz.

- Yaşadığınız süreci kısaca anlatabilir misiniz?

- Erbira Xidir: Bir sabah IŞİD kö-

yümüze kadar gelip, köyün yarısını işgal etti. Biz kaçarak kurtulduk. Sınıra geldik, bizi sınırda üç gün beklettiler. "Diyarbakır'a gidin. Onlar da Kürt, rahat anlaşsınız" dediler, bu nedenle buraya geldik. Bizi orada çok zor duruma soktular. Rezil olduk. Kızlarımızı kaçırdılar, çocuklarımızı öldürdüler, kızlarımızı tecavüze uğradı. Evlerimizi yıktılar. Köylerimizin çevresindeki Arap köylerinden

de destek alarak, bize saldırdılar. Peşmergeler de bizi orada savunmasız bıraktı ve kaçmamızı söylediler. Biz de hiçbir destek alamadığımız için kaçmak zorunda kaldık. Biz de yardım istedik. Dağlarda mahsur kalan halkın olduğunu söyledik ancak Peşmergelerden hiçbir destek göremedik.

Erbil ve Dûhok'ta bu durumda olan bir sürü Êzidi var, yardıma ihtiyaçları var. Kış geliyor, daha da zor duruma düşecekler. Bütün devletlerin yardım etmesi gerekiyor. Oraya güvenimiz kalmadı. Bu yüzden dönmek istemiyoruz.

Kimse bize yardımcı olmuyor, destek olmuyor. Oranın halkı da artık bize saldırmaya başladı. Arap köyleri güvenilir değil artık. Ayrıca kış geliyor, koşullar daha zor olacak. Türkiye'de kalmak bizim için daha iyi. Burada gayet memnunuz. Bizimle çok ilgileniliyor. Doktor, ilaç, vb. ihtiyaçlarımız karşılanıyor. Orası eğer güvenli olsaydı, topraklarımızı, evlerimizi bırakıp gelmezdik.

Bir sabah IŞİD köyümüze kadar gelip, köyün yarısını işgal etti. Biz kaçarak kurtulduk. Sınıra geldik, bizi sınırda üç gün beklettiler.

"Susuzluktan ölen çocuklar oldu!"

Celal Ebdî Dumo, 30 yaşında, Şengal Hastanesi'nde laboratuarda çalışıyordu. Ona da sorularımızı yönelttik.

- IŞİD Şengal'e gelmeden önce Ezidi halkının yaşam koşulları nasıldı?

- Şengal şehri bizim için çok kutsal bir yerdir. Alevî, Sünnî ve Ezidiler bir arada yaşar. Şengal şehrinin durumu çok hassastır. Köylerde kalan Ezidiler pek şehre gelmezler, hep bir korku vardır. Ezidi halkı çok fakir ve masum bir halktır. Tarih boyunca birçok zorlukla karşılaşmıştır ve her zaman zulme uğramıştır. Şehrin ekonomik durumu pek iyi değildir, iş olanakları azdır. Ezidi halkı olarak bizler dini günlerimizi kutlarız, bayramlarımızı kutlarız ve senede bir defa 40 gün oruç tutarız.

- IŞİD'in saldırısı ve Peşmerge'nin tutumu nasıl oldu?

- IŞİD ilk olarak 3 Ağustos Pazar günü saat öğleden sonra 3 civarında Şengal'e bağlı Girzerik köyüne saldırdı.

Orada Peşmergeler de vardı. Ancak Peşmergeler ertesi günün sabah saat 6'sına kadar karşılık verdi ve daha sonra kaçtı. Köy halkı kendi ellerindeki silahlarla mücadele etmeye çalıştı ama köylünün mühimmatı yeterli değildi. Girzerik köyünü ele geçirdikten sonra etraftaki köylere de saldırdılar. Bize haber gelince lazım olacak eşyalarımızı alıp Şengal dağına doğru kaçmaya başladık. Şengal dağı hırçın bir dağdır. Ne dinlenebileceğimiz bir ağaç gölgesi ne de serinleyebileceğimiz bir damla suyu vardır ve kavurucu bir sığağa sahiptir. Saatlerce yürüdük ve dağın tepesine ulaştık. Herkes yorgun, aç ve susamış. Susuzluktan ölen çocuklar oldu.

- Nasıl kurtulduunuz, kimler yardım etti?

- Dağın tepesinde beklerken arabalar geldi ve Rabia'ya doğru yola çıktık. Biz Rabia'ya doğru ilerlerken Peşmerge bizden önce kaçmıştı. Kaçarken arabalarını, bazı eşyalarını ve bayraklarını

bırakmışlardı. Bayrak bizim için çok önemlidir fakat daha ilerlerken çok uzaklarda IŞİD'in Peşmerge'nin bıraktığı bayrağı söküp yerine kendi bayraklarını astıklarını gözlerimizle gördük. Peşmerge bize hiç sahip çıkmadı. PKK ve YPG güçleri bize sahip çıktı ve korudu. Peşmergeler kaçarken PKK ve YPG akın Şengal'e geliyordu.

Birçok akrabamız orada kaldı. Benim kardeşim, komşularımız, kaçırılan kadın ve çocuklar... Biz sadece canımızı kurtarabildik, gerisi orada kaldı. IŞİD'in eline düşen insanlarımız bizi gizlice arıyor, yiyecek bir şeylerin olmadığını, çok zor durumda olduklarını, kadınları ve erkekleri birbirinden ayırdıklarını söylüyorlar. Daha sonra Türkiye sınırını geçtik, yaklaşık 300 kişi Viranşehir'in değişik yerlerine dağıtıldık.

- Bulduğunuz yerde ne gibi ihtiyaçlarınız var?

- Her şeyimiz Şengal'de kaldığı için gerekli ihtiyaçlarımız: içme suyu, yiyecek, giyecek, battaniye, yaralı olan kişiler de var aramızda onlar için de sağlık malzemeleri... Şimdilik her şeyimiz tam, Viranşehir halkına ve belediyesine çok minnettarız. Bize yardım eden herkese sonsuz teşekkür ediyoruz. Biz çok memnunuz buradan...

özgür gelecek

Peşeroja Azad

“Kış geliyor, hala dağda mahsur kalanlar var! Savaş devam etmeli!”

Amed: Amed’de Êzidiler dört bölgeye yerleştirilmişler. Bu bölgelerden birisi olan Sümerpark, belediye ve DKÖ’ler işbirliği ile barınma ve beslenme ihtiyaçlarının karşılanabildiği bir kampa dönüştürülmüş diyebiliriz. Yaşadıkları süreci ve yorumlarını dinlemek için Êzidiler ile görüşmeye gittiğimizde kamp bölgesi için bir araya gelmiş görevlilerin ince eleyip sık dokuyarak görüşmemizi kabul ettiklerini söylemeliyiz. Hangi soruları soracağımızı bile denetleyen “gönüllüler”, tüm konuşmaların içeriğinin travma artırıcı etkisi olmaması için alıyorlar bu önlemi. Dolayısıyla psiko-sosyal alanda uzman bir “gönüllü” refakatinde yaptığımız söyleşi için fotoğraf makinemizi de kullanmıyoruz.

Konuyla ilgili ilk olarak Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Sosyal Hizmetler Daire Başkanlığı’ndan **Mehmet Alan Akyüz** ile bir görüşme aldık. Kendisiyle kampın fiziksel durumundan yapılan çalışmalara kadar gelişen süreç üzerine yaptığımız söyleşiyi aktarıyoruz. Akyüz’ün ardından ise iki Êzidi kadın ile yaşadıkları süreç üzerine sohbetimizi okuyacaksınız.

- Göç başlamadan önce süreci öngörebildiniz mi? Nasıl bir hazırlık yaptınız?

Mehmet Alan Akyüz: Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi Sosyal Hizmetler Daire Başkanlığı olarak çocuk ve gençlerle çalışıyoruz. Êzidiler geldikten bir gün sonra kentteki tüm demokratik kitle bileşenleriyle bir toplantı aldık. Bu toplantılardan da acil olarak gönüllü destek ağı kurulması kararı çıktı. Psiko-sosyal içerikli gönüllü destek ağını kurarak bu alanda çalışma yürütecek kişilerle çalışmalar başlattık. Tüm gönüllü arkadaşlar alanında yetkin kişilerdir. Onlarla iki ayrı eğitim çalışması yaptık. Travma, zorunlu göç ve savaş etkileri üzerine.

Ekipler oluşturarak çocuklar ve gençlerden yaş aralıklarına göre gruplar belirleyerek ekiplerin sorumluluklarına verdik. Yaşı küçük çocuklar için resim, tiyatro, drama, müzik atölyeleri; Latin alfabe ile

Mehmet Alan Akyüz: “Gönüllü arkadaşlar alanında yetkin kişilerdir. Onlarla iki ayrı eğitim çalışması yaptık. Travma, zorunlu göç ve savaş etkileri üzerine.”

Kürtçe çalışması, dışarıda serbest oyunlar, sinema ve tiyatro gösterimleri yapıyor. Aileler, Sümerpark, Bağlar Spor Merkezi, Kayapınar Spor Kompleksi ve Sanayi ve Ticaret Odası lojmanları olarak dört bölgede yerleşik haldeler. Biz çalışmalarımızı sadece Sümerpark’ta değil, 10’ar kişilik ekiplerle diğer yerleşim alanlarında da sürdürüyoruz. Büyükşehir Kültür ve Turizm Daire Başkanlığı ortaklığıyla Amed’e geziler düzenledik. Tiyatro, spor aktiviteleri için şehir olanaklarından da yararlanıyoruz. Travmanın yarattığı kapanıklık halinin sonucunda birey yaşadığı çaresizlik hissi ile temel rollerini oynayamamaya başlıyor. Bu çalışmalardaki amacımız, travmatik etkilerin silinmesi. Yaşamda kaybettikleri işlevselliği yeniden ortaya çıkarmalarına yardımcı olmak. Tüm bu etkileşimler ve etkinlikler sonucunda amaçladığımız hedeflerin bir kısmının gerçekleştiğini söyleyebiliriz.

- Ailesinin bir kısmını orada bırakmış bireylerde nelerle karşılaşıyorsunuz? Kendilerini tamamen güvende hissetmiyorlar çünkü. Dolayısıyla travma ile mücadele süreci nasıl etkileniyor?

- O aileler bu süreci daha yoğun yaşıyorlar. Onlarla birebir ilgilenme konusunda daha özenli davranıyor-

ruz. Bu görüşmeler esnasında yaşanan travmanın etkilerini azaltmaya dönük konuşmalar yapıyoruz. Ama ne kadar kalacaklarını bilemediğimiz için bir travma çalışması yapamıyoruz.

Bu çalışmalarımız devam ediyor bir yandan. Diğer yandan da dönüşler de oluyor. Sayı azalacak gibi görünüyor. Bu nedenle süre anlamında önümüzü göremediğimiz için planlı bir çalışma içine giremiyoruz. Ancak kalanlarla ve travmatik süreci yoğun yaşayanlarla daha ciddi bir iyileştirme sürecine gireceğimizi söylemek isterim.

- Şengal’deki son durum hakkında bilginiz var mı?

- Civale Elruh: Yaklaşık 18 gündür Irak’tan çıktık. Şengal’in üst köylerinde YPG ve PKK savaşıyor. Alt köylerde de Peşmerge var fakat onlar da Barzani’den emir bekliyor. YPG ve PKK’nin Şengal’de savaştığını biliyoruz. IŞİD, Şengal’in tamamını alamıyor. Şengal Dağı’nda mahsur kalan halka çok yardım ettiler, onları korudular.

- Yolda yürüyerek gelen Êzidileri gördünüz mü?

- Hayır, biz arabayla geldiğimiz için normal yolu kullandık. Onlar yürüdükleri için dağ yollarını kullanıyorlardı. Bu nedenle görmedik.

- IŞİD’in saldırısını nasıl öğ-

rendiniz, nasıl yola çıktınız?

- Yaşadığım yer ile Şengal arasında 3 saatlik mesafe var. IŞİD, Şengal’i aldıktan sonra bize doğru ilerledi. Bizimle IŞİD arasında yarım saatlik bir yol kalmıştı. Biz duyar duymaz kaçtık. Arabamız vardı, onunla geldik.

(Orada, 7-8 köyün bir araya gelerek oluşturduğu kurumlar var. Babir kurumu da onlardan bir tanesi.) Babir Kurumu’na kadar gelen IŞİD ile bizim aramızda yarım saat mesafe vardı. Babir Kurumu’nda bulunan evlere bombalar yerleştirmişti IŞİD, halk oraya gidince o bombalarla ölecekti. Dolayısıyla Babirliler de kaçtı. Biz, IŞİD ile karşılaşmadan oradan ayrıldık. Ama Şengal’in üst taraflarındaki bütün köylüleri öldürdüklerini öğrendik. Kadınları, genç kadınları kaçırdılar, çocukları öldürdüler. Annem, abim ve yengem IŞİD tehlikesi altında bir bölgede kaldı. Onlarla haberleşmek çok zor oluyor. Üç gündür haber alamıyordum, yeni haberleşebildik.

Ben buraya dört çocuğumla beraber geldim. Büyük çocuğum ve eşim orada savaşıyorlar söyleyerek kaldı. Fakat iki çocuğum hem okul hem de iş sebebiyle tekrar Dûhok’a dönmek zorunda kaldı. Onların tekrar yanımıza dönememelerinden korkuyorum. (Devamı 15’te)